

SERBIAN MIRROR ГЛЕДАЛО

ОД АТЛАНТИКА ДО ПАЦИФИКА
INDEPENDENT SERBIAN
NEWSPAPER IN THE USA
НЕЗАВИСНИ МЕСЕЧНИ
ЛИСТ СРБА У САД

RAZGOVOR SA POVODOM:
OPERSKA DIVA SLADJANA SARIĆ

BEL CANTO
MUSIC ACADEMY

LJUBAVLJU, STRAŠĆU I KVALITETOM DO USPEHA

NAKON SRBIJE, REGIONA I EVROPE,
FILM "JORGOVANI"
U APRILU
U AMERICI

FILM "JORGOVANI" POGLEDALO VIŠE OD 50.000 GLEDALACA ZA 5 DANA

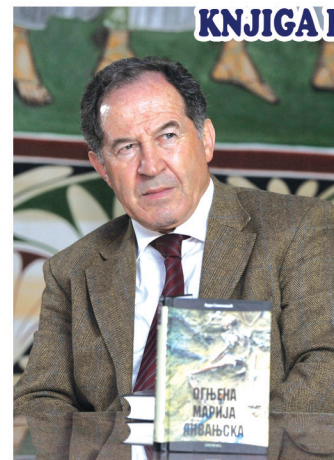

BITKA ZA BEOGRAD - DRUGI PUT

20 GODINA OD MARTOVSKOG POGROMA NA KIM

KNJIGA BUDE SIMONVIĆA

"OGNJENA MARIJA LIVANJSKA" U ČIKAGU, MILVOKIJU I ORLANDU

OVACIJE ZA MLADOG DENISA MURIĆA

Ostavinske Rasprave
Trust Administracije
Starateljstvo
Punomocja
Testamenti
Trust

Nemojte da čekate previše

ZIVKOVICH
LAW OFFICES

ILINOIS

708-833-7755

8130 N. Milwaukee Ave.
Niles, IL 60714

Now in NW Indiana

INDIANA

219-232-4888

1906 Hart St.
Dyer, IN 46311

www.serblaw.com

US MOTORS INC

**Dajemo
garanciju,
mesec dana,
na svim
kolima
"bumper
to bumper"**

US Motors Inc.

**PERSONAL & BUSINESS
VEHICLE SALES**

501 S Grace St
Addison, IL, 60101

630-628-8022
www.usmotorsinc.com

Saint-Tropez, France
Tel. +33 7 8188-3336

SADRŽAJ

SADRŽAJ

<i>Srb info</i>	strana 4
<i>Bitka za Beograd - drugi put</i>	strana 5
<i>Opštine sa srpskom većinom na Kosovu "bez dinara"</i>	strana 6
<i>20 godina od martovskog pogroma na KiM</i>	strana 7
<i>Trobojka ulepšala Veliku jabuku</i>	strana 8
<i>Lordan Zafranović: Dok neko iz Hrvatske ne klekne u Jasenovcu - nema oprosta</i>	strana 9
<i>Ljubavlju, strašću i kvalitetom do uspeha</i>	strane 10-11
<i>Istorija Srba livanjskog polja - prikazivanje u Americi</i>	strana 12
<i>"Ognjena Marija Livanjska" u Čikagu, Milvokiju i Orlando</i>	strane 13-14
<i>Milan Nikolić postao akademik</i>	strana 15
<i>Urnebesno i maestralno izvedena predstava</i>	strane 16-17
<i>Najveći aplauz za nedavno preminulog Žarka Lauševića</i>	strana 18
<i>Ovacije za mladog Denisa Murića</i>	strana 19
<i>Film Jorgovani pogledalo više od 50.000 gledalaca za 5 dana</i>	strana 20
<i>Kako je (zaista) stvorena moderna Srpska država</i>	strana 21
<i>Zenica se vratio kući</i>	strane 22-23
<i>Akcije Lajf lajna Čikago</i>	strana 24
<i>Neko to odgore vidi sve</i>	strana 25
<i>Horoskop za mart</i>	strane 26-27
<i>Feljton: Stranci koji su zadužili Srbiju</i>	strana 28
<i>Rodjendani i porodica</i>	strana 29
<i>Vedra strana Ogladala</i>	strana 30

TIRAŽ: 18.000

PUBLISHED BY

Ogledalo - Serbian Mirror. Inc

P O BOX 13472 CHICAGO IL 60613

- Phone: 773.744.0373
- OSNIVAČ: Slavica Petrović
- UREDNIK: Slavica Petrović
- GRAFIČKI UREDNIK: Zoran Marinković
- REDAKCIJA: Marijana Maljković Lazović, Marko Lopušina, Aleksandar Stanković, Vojin Drenovac, Dejan Marinković
- MARKETING: Aleksandar Živković
- DOPISNICI: Vanja Bulić, Ivan Kalauzović, Stefanija Djokić (Beograd), Staša Nastić (Holivud), Vukašin Petrović (Njujork), Milomir Ognjanović (Havai)

· PREDSTAVNIŠTVA ·

- LOS ANĐELES: Dragan Rakonjac (562.397.9001)
- BEOGRAD: Zoran Marinković (062.821.4385)

ALL RIGHTS RESERVED:

Ogledalo is not responsible for advertisements, advertising articles and their contents

E-mail: ogledalo@gmail.com

Web: www.serbianmirror.com

„Što god tkaš, vezuj konce za nebo“

Sv. Vladika Nikolaj Velimirović

KUĆA NA AZURNOJ OBALI - ANTIBES

ZA VAŠ ODMOR I UŽIVANJE

Iznajmite porodičnu kuću za vaš godišnji odmor na Azurnoj obali.

U Antibu, lepom malom gradiću između Kana i Nice.

Kuća raspolaže sa 2 spavaće sobe, kuhinjom, trpezarijom, dnevnom sobom i prizemnom terasom, u dvorištu garaža.

Mašina za pranje veša vam je na raspolaganju.

Prelepo dvorište sa palmama i zelenilom.

Sto za ručavanje, kauč i ležaljke za sunčanje.

Udaljena je 3,4 km od Marineland Antibes 4 km od centra grada, 5 km od Picasso Muzeja, 4,4 km od poznate Gravette Beach – plaže.

Odličan smeštaj za 4-6 osoba, za porodični odmor.

Za više informacija link:

<https://abnb.me/vCpoJzRFJHb>

Kontakt: danica.korac06@gmail.com

ČITAJTE NAS NA NETU:

WWW.SERBIANMIRROR.COM

NE ČEKAJTE MESEC DANA

ŠTAMPANO IZDANJE,

ČITAJTE NOVOSTI U MEDJUVREMENU.

BUDITE U TOKU SA NAMA

WWW.SERBIANMIRROR.COM

GDE «KAD» ŠTA

“IGROM I PJESMOM KROZ KRAJINU”

Čikago, subota 9. MART 2024. 6 PM
sala Manastira Nova Gračanica
35240 W. Grant ave, Third Lake, IL 60046

22. KRAJŠKO PRELO

U organizaciji Udruženja krajiških Srba “Prelo”
Igram i pjesmom kroz Krajinu vode nas:
Škola srpskog folkora “Sloga”
iz Hamiltona, Kanada
i Folklorni ansambl
“Oko sokolovo”
iz Čikaga

Igram i pjesmom kroz srpske zemlje vodi nas folklorni ansambl “Oplenac” iz Čikaga

Zabavni program:
Neda Gorančić, Saša Kušević
i orkestar Neše Veljkovića
Izložba rukotvorina. Zabavni kutak za djecu. Dobar izbor jela, kolača i pića.
Donacije za lečenje malog Veljka.
BOGATA TOMBOLA

Бранко Крићанић
ИЗЛОЖБА
ЗНАМЕНИТИ СРБИ
БАНИЈЕ

Банија

SLOGA
FOLKLORNI ANSAMBL

OKO SOKOLOVO
FOLKLORNI ANSAMBL

Oplenac

ULAZ \$25

Info +1708.955.7950 www.UKSprelo.org

PLAYBOOK – MART 8. 2024.
SANJA, ANTONIO,
DJ SPAZ & DJ HITMAN -
Playbook

Vas poziva 8. marta na žurku!
Info: 847 588 7529

ZA SVE VAŠE PROSLAVE DO 200 GOSTIJU
SVADBE * VERIDBE * KRŠTENJA * GRADUATIONS * RODJENDANE

LOUNGE 220 BANQUETS

(Kompletно Renovirani nekadašnji „Sandy’s Restoran”)
7021 W. HIGGINS AVE – CHICAGO

LOUNGE 220 BANQUETS

spreman da ugosti Vas i Vaše goste u svečanim događajima i proslavama.

U lepom, novom ambijentu, odaberite jelovnik za vaš veliki događaj. Na raspolaganju su vam specijaliteti srpske kuhinje – predjela, supe, sarme, roštilj, svinjsko i jagnjeće pečenje – kao i popularni specijaliteti italijanske kuhinje – a i nešto u obliku „special request,“)

Maksimalan kvalitet uz najpovoljnije cene u Čikagu.

Pitajte za „open bar,“ pakete, jer ćete tako dobiti najbolje cene koje uključuju hranu i piće.

Zakažite termin da pogledate potpuno nov prostor i rezervišite termin za vašu svečanu proslavu.

Launge 220 Banquets USKORO

Svake nedelje ručak
bogat svedski sto

sa bogatim izborom specijaliteta.
od saliti i predjela, preko supe do roštilja i glavnih jela, kolača i slatkiša.

773.225.0561

773.677.0247

POLITIČKE AKTUELNOSTI

BITKA ZA BEOGRAD - DRUGI PUT

Od specijalnog izveštaca
MARIJANA MALJKOVIĆ

ponavljanje izbora u Beogradu dolazi nakon tri neuspešna pokušaja formiranja gradske vlasti. Na izborima za Grad Beograd najviše mandata osvojio je SNS — 49, ali ne i dovoljno da formira vlast. Naprednjacima i socijalistima, koji su do sada činili gradsku vlast, nedostajala su dva mandata za formiranje većine. Sa druge strane, opoziciona "Srbija protiv nasilja" osvojila je 43 mandata, koalicija NADA dobila je sedam, izborna lista "Mi — Glas iz naroda" šest, dok je lista SPS dobila pet odborničkih mesta.

Vlast i opozicija različito tumače razloge za još jedan izlazak na birališta. Za vladajuću SNS nije bilo legitime većine za formiranje gradske vlasti. Za deo opozicije ovaj rasplet je pobjeda, jer mesecima unazad tvrdi da su izbori pokradeni i da se moraju ponoviti, pa je otvaranje i sredjivanje biračkog spiska osnovni zahtev. Opozicija za unapredjenje izbornih uslova traži i da Regulatorno telo za elektronske medije (REM) radi svoj posao, zatim zaustavljanje funkcionerske kampanje i pritisaka na birače.

Odlukom o ponavljanju beogradskih izbora Aleksandar Vučić je, po vemu sudeći, popus-

tio pred internacionalizacijom problema obimnih manipulacija uočenih na izborima 17. decembra, tvrdi opozicija. To, međutim, nije dovoljno za nadu da bi se konstantan pad demokratije u Srbiji, o kome govore brojne relevantne međunarodne institucije, mogao zaustaviti: obraćanjem javnosti Vučić je najavio još oštriju i žešću borbu za očuvanje ugrožene vlasti u glavnom gradu.

Vučićevo ime nalazi na izbornim listama stranke iako se on ne kandiduje. Poslate su poruke da se izbori ponavljaju zato što nakon glasanja 17. decembra nije postojao "pun legitimitet" za formiranje gradske vlasti. Tako je premijerka Srbije u tehničkom mandatu i funkcionerka SNS Ana Brnabić poručila da se lokalni izbori u Beogradu "ne ponavljaju zbog pritiska Zapada".

uslovom da su protiv aktuelnog režima. Ima, međutim i sitnih neslaganja koje su to prave opozicione stranke, ali i oko toga da li treba ići u jednoj, ili više kolona.

Jedna od opozicionih dilema kad su u pitanju izbori u Beogradu jeste, treba li izaći na izbore, ukoliko vlast ne ispuni sve preporuke ODIHR-a. Ukoliko se ništa od izbornih uslova ne promeni, ponovo se može očekivati

nije poznat. Opozicija traži dovoljno vremena da se primene preporuke ODIHR-a (Kancelarije OEBS-a za demokratske institucije i ljudska prava), kao i njihovih zahteva.

Od 3. marta kada je istekao rok za formiranje gradske vlasti, predsednik Skupštine Srbije ima rok od 30 dana da raspiše nove beogradske izbore.

Ti izbori moraju da se održe od 45 do 60 dana od trenutka raspisivanja. Međutim, Skupština Srbije još nije konstituisana nakon decembarških izbora niti je izabran njen predsednik.

Iz Pokreta slobodnih građana poručuju da mora proći izvestan period kako bi se implementirale ODIHR-ove preporuke kojih u izveštaju o izborima u Srbiji ima 25, kako bi sledeće izbore dočekati sa boljim izbornim uslovima.

Kandidat SNS za gradonačelnika Beograda Aleksandar Šapić nije odgovorio šta će i na koji način biti urađeno da se isprave nepravilnosti na koje su ukazali domaći i strani posmatrači, te da se primene preporuke ODIHR-a.

U finalnom izveštaju ODIHR je naveo, između ostalog, da je na izborima u Srbiji "dominiralo odlučujuće učešće predsednika, što je, zajedno sa sistemskim prednostima vladajuće stranke, stvorilo nepravedne uslove za učesnike".

U vladajućoj SNS odbacuju navode o izbornoj krađi. Sa sastanka beogradskog odbora naprednjaka 3. marta predsednik Srbije i član SNS Aleksandar Vučić pozvao je rukovodstvo stranke da na izbore izađe u što širem frontu. On je stranci ponudio da lista za nove beogradske izbore ponovo nosi njegovo ime. Ranije je opozicija kritikovala to što se

S obzirom na to da je vlast najavila da će na ponovljene izbore u Beogradu izaći u jednom širokom bloku i da se priprema referendumski atmosfera, stav većine opozicionih stranaka je da njihov odgovor na to mora biti jedan široki savez. On bi obuhvatio prave opozicione stranke sa levog i desnog političkog spektra, ali i javne ličnosti, sve pod

izborna krađa i u takvim okolnostima je svejedno da li će opozicija izaći u jednom širokom narodnom pokretu, ili u dve-tri kolone. Ponoviće se tada decembarski scenario.

NEPOZNAT DATUM IZBORA

Datum održavanja ponovljenih izbora u Beogradu još

ALARMANTNO U AGRARNOJ POLITICI

Prvi objavljeni podaci nedavno završenog popisa poljoprivrede neprijatno su iznenadili agroekonomske analitičare iako su, kako sami kažu, očekivali negativne trendove i padove u ovoj oblasti. Za samo pet godina poljoprivredno zemljište je smanjeno za više od petine, dok je broj gazdinstava opao za 10 odsto. Najteža situacija je u stočarstvu. Drastično je opao broj svinja, koza, goveda, a manje je i ovaca i živine.

Kako piše RTS, stručnjaci kažu da je ovo ozbiljan alarm za hitno donošenje mera koje bi zaustavile dalje uništenje srpske poljoprivrede. U suprotnom Srbija će izgubiti prehrambenu sigurnost i postaćemo zemlja koja je zavisna od uvoza hrane.

Prosečno poljoprivredno gazdinstvo u Srbiji obrađuje 6,4 hektara, gaji jedno goveče, pet svinja, tri ovce, 43 komada živine i ima tri košnice pčela. Oni koji se bave poljoprivredom u proseku imaju 60 godina, dok je tek svaki jedanaesti nosilac gazdinstva mlađji od 40 godina. U ovoj grani radi 14% manje ljudi nego 2018. kada je RZS radio anketu poljoprivrede. Da je gubitak poljoprivrednog zemljišta ogroman problem smatra Dragana Latković, predsednica UO Instituta za ratarstvo i povrtarstvo, instituta od nacionalnog značaja za Republiku Srbiju.

"Naši agroanalitičari su upozoravali da Srbija godišnje gubi oko 25.000 hektara obradivog zemljišta. Veliki deo poljoprivrednih

površina se uzima za izgradnju infrastrukture, za izgradnju naselja, industrijskih zona. Ne kažem, mora i to da se gradi, ali se gubi zemljište", kaže Dragana Latković. Ona dodaje da bi prilikom biranja lokacija za izgradnju, ukoliko je to moguće, trebalo birati ona zemljišta koja su manje pogodna za poljoprivrednu proizvodnju. Problem sa gubitkom zemljišta je utoliko veći, jer se radi o resursu koji nije obnovljiv. Latković ističe da statistika u ovom popisu nije evidentirala drastičan pad kvaliteta našeg poljoprivrednog zemljišta.

"Naše zemljište je degradirano. Humusa tj. organske materije u njemu je sve manje. Jako malo imamo stočarstva. Nemamo organskog đubriva. U Vojvodini je nekada

humusa u zemljištu bilo i do pet procenata. Sada ga je manje od tri odsto. Da bi se procenat humusa povećao za jedan posto potrebno je i do 100 godina", podseća ona.

"Treba konačno neko da stavi prst na čelo. Da se prema tom zemljištu ophodimo s poštovanjem, jer to nije samo podloga po kojoj mi hodamo, to je izvor života i hrane. Hrane biti mora. Svedoci smo klimatskih promena. Čim imamo manje organske materije, zemljište nije u mogućnosti da ima sposobnost da zadržava vodu u sebi. Uz to, malo površina se i navodnjava", ističe Latković. Ipak, kaže, ne treba zaboraviti i da u Srbiji ima dosta neobrađenog zemljišta. Pad u stočarstvu je trend koji se u Srbiji

dešava od devedesetih godina prošlog veka, kaže Milan Prostran, agroekonomski analitičar. On navodi da je stočarstvo bilo dominantno prisutno u privatnom sektoru. Najčešće kod malih gazdinstava koja očito nisu mogla da se nose sa žestokom konkurencijom. "To nam se obija sada o glavu, jer smo mi postali veliki uvoznici mesa. Samo u poslednje dve, tri godine na uvoz svinjskog mesa, da li kroz polutke ili prasad za tov, davali smo između 70 i 80 miliona evra godišnje. Obnavljanje ove proizvodnje podrazumeva ogroman investicioni ciklus. Neki su godinama pokušavali da me ubede da će povećana produktivnost po grlu stoke kompenzovati smanjeni broj grla, ali to je nemoguće", ističe Prostran. "To je jako opasno. Ranije je uvoz godišnje bio do milijardu i trista miliona dolara, a sada je prešao dve milijarde i trista miliona. Nad ovim podacima treba da se zamisle ljudi koji su zaduženi za kreiranje agrarne politike. Budući da težimo EU, moramo da imamo politiku koliko toliko komplementarnu sa njihovom zajedničkom agrarnom politikom, koja očito i sama ima problema, a što vidimo po protestima u Francuskoj, Nemačkoj, Italiji, Španiji...", upozorava ovaj stručnjak.

"Kažu da su u budžetu obezbeđena ogromna sredstva za poljoprivredu. Nisu to ogromna sredstva. Čujemo ovih dana da se u EU za potrebe ovog sektora izdvaja trećina ukupnog budžeta Unije. Kod nas je učešće agrarnog budžeta u ukupnom budžetu sada dostiglo blizu sedam odsto. Vidite kolika je to razlika", navodi Prostran.

OPŠTINE SA SRPSKOM VEĆINOM NA KOSOVU 'BEZ DINARA'

Dinari u srpskim sredinama na Kosmetu ponestaju. Tako barem tvrde građani južno i severno od Ibra koji su pokušali da podignu novac sa svojih žiro računa. Institucije na Kosovu i u Srbiji o tome za sada ćute.

Mira iz Gračanice, opštine sa većinskim srpskim stanovništvom kod Prištine, nije mogla da podigne socijalnu pomoć i dečiji dodatak, koja su joj jedina primanja, jer su joj u pošti rekli da nema para. Ova pošta radi u sistemu Srbije i tu mogu da se podignu primanja u dinarima, koja se izdvajaju iz budžeta Srbije.

Socijalna pomoć u srpskom sistemu iznosi oko 11.000 dinara ili 100 evra po članu porodice. Do nestašice dinara u Gračanici je došlo nakon što su kosovske vlasti 13. februara po drugi put zabranile uvoz srpskog dinara uz obrazloženje, da o tom pitanju odlučuje Centralna banka Kosova (CBK).

Inače, 1. februara je na snagu stupila odluka CBK kojom se uređuje da je evro jedina valuta za gotovinska plaćanja i platni promet. Tom odlukom se u praksi ukida dinar, koji je do sada cirkulisao u srpskim sredinama na Kosovu, jer pripadnici srpske zajednice upravo u dinarima imaju razna pri-

manja iz budžeta Srbije: plate, penzije, socijalnu pomoć, dečiji dodatak, roditeljski dodatak i tako dalje. I radnici pošte u Severnoj Mitrovici na severu Kosova klijentima poručuju da nemaju para za isplate, potvrđuje za RSE Radmila, još jedna korisnica socijalne pomoći u srpskom sistemu.

Ipak, ona je uspeła da podigne novac u banci Poštanske štedionice, koja takodje radi u sistemu Srbije i trenutno je jedina banka na Kosovu koja posluje dinarima.

"Meni pare trebaju za insulin, za lekove. I onda odem u poštu i nema (novca za isplatu socijalne pomoći). Ali ovde (u Poštanskoj štedionici) sam, sreća, podigla", kaže Radmila.

Isplate ograničene i u evrima?

Gorici su pak u Poštanskoj štedionici u Severnoj Mitrovici isplatili samo dečiji dodatak u vrednosti oko 10.000 dinara ili 90 evra.

"Rekli su mi 'dodji sutra ujutru da primiš socijalnu' (pomoć)", kaže Gorica i dodaje da će u narednom periodu možda morati da ide u Rašku (grad u Srbiji) da podigne novčane naknade koje prima.

Ispred ove banke ekipa RSE je zatekla i Aleksandra, koji je došao da podigne platu. Prema njegovim rečima, zaposleni u Poštanskoj štedionici svoje klijente obavestavaju da mogu da podignu 10.000 dinara ili 100 evra u toku dana.

Pored obrazovnih i zdravstvenih institucija, u srpskim sredinama na Kosovu funkcionišu i druge institucije Srbije, čiji se radnici takodje isplaćuju u dinarima.

Jedna od njih je Dragana iz Gračanice, koja će, kako kaže, po svoju platu otići u Srbiju ili na granici, na Jarinjku gde ima Poštanska štedionica.

RSE se obratio Pošti Srbije, Poštanskoj štedionici i Narodnoj banci Srbije sa upitom na koji način će se rešiti problem nestašice dinara na Kosovu, ali odgovor nije stigao. Nisu odgovorili ni iz Vlade Kosova na upit da li takozvani tranzicioni period predviđja isplate novčanih naknada iz budžeta Srbije u dinarima.

Vučić je 18. februara za beogradsku TV Prva rekao da ne zna koje je rešenje oko upotrebe dinara na Kosovu, niti kako će se isplaćivati novčane naknade.

Narodna banka Srbije je godinama unazad slala dinare u svoj trezor u opštini Leposavić na severu Kosova, odakle je potom novac do finansijskih ustanova koje rade u sistemu Srbije, kao što su pošta ili banka Poštanska štedionica, prevozila međunarodna kompanija Henderson.

Međutim, sada CBK navodi da je ta praksa nezakonita, jer samo ona može da izvozi i uvozi kovanice i novčanice na teritoriji Kosova.

U međuvremenu je tim srpskih pravnik podneo zahtev za ocenu ustavnosti Uredbe Centralne banke Kosova zbog "efekta štete koja je naneta građanima" uz zahtev da se ona suspenduje.

Kako je jedan od tih pravnik rekao za Kossev, lokalni medij na srpskom jeziku, uredbom CBK se krše osnovna ljudska prava — na imovinu, rad, obavljanje profesije, zdravstvenu i socijalnu zaštitu.

Takodje, grupa pravnik je u svom zahtevu navela da je primena uredbe diskriminatorska, jer pogadja pre svega srpsku zajednicu na Kosovu, te da nije bilo nikakvih prethodnih konsultacija sa pogodjenom zajednicom.

I međunarodna zajednice je ranije izrazila zabrinutost da bi odluka Centralne banke Kosova mogla da ima negativan uticaj na kosovske Srbe i podigne etničke tenzije. Od kosovskih vlasti je zbog toga zatraženo odlaganje primene ove uredbe.

Američki ambasador na Kosovu Džefri Hovenier je rekao da je odluka Kosova da primeni odluku Centralne banke Kosova o zabrani srpskog dinara uticala na kvalitet odnosa SAD i Vlade Kosova.

Prethodno je pomoćnik američkog državnog sekretara za Evropu i Evroaziju, Džejms O'Brajen rekao da je Vlada Kosova ugrozila partnerstvo sa SAD zbog odluke o zabrani srpskog dinara.

Izvor: Radio Slobodna Evropa

Сећање на страдање Срба приказивањем изложбе

“Срби Ливањског поља, трагови кроз векове”

И
промоцијом књиге Буда Симоновића
“Огњена Марија Ливањска”

9. март 2024. у 10 ч Храм Светог Николе у Брукфилду
Литургија са читањем акатиста Св. Ливањским Новомученицима. Изложба ће бити отворена целог дана, а програм са промоцијом књиге почиње у 12.30ч у црквеној сали. Након програма одржаће се Донаторска трпеза. (4301 Prairie Ave, Brookfield, IL 60513)

10. март 2024. у 10:30 ч Храм Светог Саве у Милвокију
Литургија са читањем акатиста Св. Ливањским Новомученицима. Изложба ће бити отворена целог дана, а програм са промоцијом књиге почиње у 12:30 ч. Након програма одржаће се Донаторска трпеза. (3201 S 51st St, Milwaukee, WI 53219)

17. март 2024. у 10 ч Храм Свете Петке у Орланду
Литургија са читањем акатиста Св. Ливањским Новомученицима. Изложба ће бити отворена целог дана, а програм са промоцијом књиге почиње у 12:30 ч. Након програма одржаће се Донаторска трпеза. (1990 Lake Emma Rd, Longwood, FL 32750)

Са благословом њихових преосвештенстава
Владике Лонгина и Владике Иринеја

20 GODINA OD MARTOVSKOG POGROMA NA KIM

Parastosima i svečanom akademijom ove godine obeležava se 20 godina od najvećeg etnički motivisanog nasilja nad Srbima na Kosovu i Metohiji od dolaska međunarodnih snaga. Martovskim pogromom etnički je gotovo potpuno očišćeno više kosovskometohijskih povratničkih sela. Nada koju su tada Srbi imali u povratak na svoja ognjišta izgorela je u pepelu kuća i crkava koje su proterani ostavljali za sobom. Prema zvaničnom broju žrtava iz izveštaja Unmika od aprila 2004. godine, ubijeno je najmanje 19 osoba, a povredjeno je oko hiljadu. Proterano je oko 4.000 Srba, uništeno 800 srpskih kuća, zapaljeno 35 verskih objekata, 10 javnih objekata države Srbije — škola, pošta, domova zdravlja. Prema novijim izveštajima, ukupno je stradalo najmanje 27 osoba, više od 900 je povredjeno.

Prema podacima Eparhije raško-prizrenske iz aprila 2004. godine, ukupan broj uništenih crkvenih zgrada je bio blizu 100.

U nasilju su uništena i remek-dela hrišćanske srednjevekovne umetnosti, kao što je Bogorodica Ljeviška iz XIV veka, koja je danas pod zaštitom Uneska, manastir Devič, Saborna crkva Svetog Djordja, sedište Raško-prizrenske eparhije, bogoslovlja Sveti Kirilo i Metodije sa kojom je izgoreo i Prizrenac Dragan Todorović, starosedelačka prizrenska četvrt Kaljaja, Manastir Svetog Arhangela sa tadašnjim tek obnovljenim konakom, Crkva Svetog Spasa i Crkva Svetog Save u Južnoj Mitrovici.

Trodnevnom nasilju nad kosovskim Srbima, od 17. do 19. marta 2004, prethodilo je više odvojenih incidenata, koji su kulminirali davljenjem trojice dečaka u selu Čabra, u opštini Zubin Potok. Prema albanskoj verziji događaja, četvorica dečaka su 16. marta 2004. godine bežeći od pasa i dece iz susednog srpskog sela Zupče, upali u reku Ibar i trojica od njih su se udavila, a samo jedan je uspeo da se domogne obale. Kasnijim istragama Unmik policije utvrđeno je da su ovi navodi bili netačni i da na osnovu ponudjenih dokaza nije postojala osnovana sumnja o počinjenom krivičnom delu bilo kog pojedinca. Portparol Unmika Neridž Sing je izjavio da je posle

tragedije preživeli dečak bio pod pritiskom albanskih medija i političara da optuži Srbe iz susednog sela. Portparol Unmika Derek Čepel je demantovao da su dečaci stradali bežeći od Srba i ocenio da je nasilje bilo planirano. S obzirom na to da je tog dana reka Ibar bila sa većim nivoom zbog puštanja brane Gazivode i slučajno upadanje dece

u hladnu vodu bi imalo fatalne posledice.

Albanski ekstremisti su, ne čekajući istragu, dan kasnije započeli strahoviti pogrom, koji su pripremali godinama ranije. Dokaz da je sve bilo planirano je činjenica da se nasilje velikom brzinom proširilo na celu teritoriju Kosova i Metohije, a prve su pogodjene

srpske enklave, blizu važnih puteva bez kojih nema njihovog opstanka. Usledilo je trodnevno nasilje koje je crvenim slovima upisano u srpsku istoriju, ali i međunarodno pravo. Oko 19.000 pripadnika Kfora, angažovanih da smire nered, nije zauzdalo albanske ekstremiste.

Od ranog jutra 17. marta krenuli su napadi na Srbe širom

Kosova i Metohije: u Kosovskoj Mitrovici, Lipljanu, Obiliću, Zubinom Potoku, Lapljem Selu, Čaglavici... Osim brojnih srpskih domova, rušene su i paljene srpske crkve i manastiri. Istog dana u večernjim satima iz Unmika su demantovali optužbe da su albanski dečaci stradali bežeći od Srba. Komandant Južnog krila NATO-a je rekao da je nasilje bilo unapred planirano i okarakterisao ga etničkim čišćenjem. Etnički je očišćeno šest gradova i devet sela. Pogrom su tada osudili Savet bezbednosti i Evropska unija. U svom izveštaju Savetu bezbednosti UN, tadašnji generalni sekretar Kofi Anan izvestio je: "Napad koji su predvodili albanski ekstremisti protiv kosovskih Srba, Roma i Aškalija je organizovana, široko rasprostranjena i ciljana kampanja."

Neredi su se dogodili pred očima 38.000 vojnika Kfora iz 39 zemalja i 8.000 Unmik policajaca, koji su bili zaduženi za očuvanje bezbednosti svih koji žive na Kosovu, a dve decenije kasnije nema ni glasa o eventualnim novim detaljima istrage, a organizatori još nisu otkriveni.

Marijana Maljković

DAN SRPSKOG NASLEĐA OBELEŽEN U NJUJORKU**TROBOJKA ULEPŠALA VELIKU JABUKU**

Povodom proglašenja Dana srpskog nasleđa u Njujorku, u centru tog grada je održana svečana ceremonija podizanja zastave Republike Srbije. Tokom ceremonije, održane u parku Boling Grin, mestu značajnih istorijskih dešavanja za Sjedinjene Američke Države i grad Njujork, simbolički su zajedno podignute zastave Srbije i SAD, uz intoniranje himni dve zemlje. To je prvi događaj ove vrste u Njujorku u istoriji srpsko-američkih odnosa, saopštio je Generalni konzulat Srbije u Njujorku.

Na ceremoniji je gradonačelnik Njujorka Erik Adams i zvanično proglasio 26. februar Danom srpskog nasleđa u tom gradu. Ova proklamacija gradonačelnika Adamsa je izraz dubokog poštovanja srpsko-američkih odnosa i prepoznavanja istorijskog doprinosa srpske zajednice ukupnom socijalnom, ekonomskom i kulturnom identitetu grada Njujorka. Ovom činu su prisustvovali predstavnici Grada Njujorka, Srpske pravoslavne crkve, diplomatskog kora i srpske dijaspe. Pored generalnog konzula Vladimira Božovića, prisutnima su se obratili i gradski komesari Edvard Melmestajn i Manuel Kastro, kao i Gordana Vunjak Novaković, profesor na Univerzitetu Kolumbija i dobitnica Sretenjskog ordena.

Značaj naših ljudi

U svom govoru, gradonačelnik Adams je naglasio da su američki Srbi oduvek imali značajnu ulogu u izgradnji i napretku Njujorka. Iskazao je uverenje

da će Srbi nastaviti da pružaju svoj prepoznatljivi doprinos prosperitetu ovog grada, kao i što bližim odnosima Njujorka i SAD sa Srbijom. U tom kontekstu izrazio je poštovanje za slobodarsku tradiciju naše zemlje, kao i

lje ranije, 15. februara, Srbija i Srbi širom sveta obeležili godišnjice početka Srpske revolucije i usvajanja Sretenjskog ustava, prvog ustava moderne srpske države. Ukazao je da su ovi istorijski datumi utvrdili Srbiju kao pono-

su Srbi kroz istoriju bili deo imigrantskih talasa koji su dopirali do američkih obala.

“Od Djordja Šagića, poznatog kao Yory Fišer, heroja Teksaske revolucije, Mihaila Pupina, velikog naučnika sa Kolumbija univerziteta, Nikole Tesle, vizionarskog pronalazača, Mladena Sekulovića, legendarnog glumca poznatog kao Karl Malden, Čarlsa Simića, poznatog američkog pesnika, do Marine Abramović, globalne ikone umetničkog performansa, srpska zajednica je ostavila svoj zapažen trag u različitim poglavljima istorije Sjedinjenih Država i Njujorka”, rekao je konzul. Posebno je istakao da ceremonija u parku Boling Grin predstavlja dirljivu potvrdu dubokog poštovanja gradonačelnika Adamsa i njegovog tima prema srpskoj zastavi i svim žrtvama položenim u njenu čast i iskazao duboku zahvalnost na takvom gestu. Samo proglašenje Dana srpskog nasleđa na 26. februar ima dodatnu simboliku s obzirom na to da istog dana SPC obeležava Dan Svetog Simeona ili Stefana Nemanje, rodonačelnike svete loze Nemanjića, dinastičke porodice srednjovekovne srpske države.

Lični entuzijazam

Božović je naglasio lični entuzijazam u pogledu ostvarivanja doprinosa daljem razvoju odnosa dve zemlje i saradnje sa gradom Njujorkom, izražavajući optimizam u pogledu ispunjavanja svoje misije s obzirom na uživanje pune podrške od strane predsednika Aleksandra Vučića i Vlade Srbije.

Gordana Vunjak Novaković

istorijski snažno utemeljene odnose SAD i Srbije. Generalni konzul Božović je izrazio zadovoljstvo i ponos zbog činjenice da je gradonačelnik Adams, u znak priznanja Srbije i srpske zajednice u Njujorku, proglasio 26. februar Danom srpskog nasleđa. Ukazao je da su samo dve nede-

snog člana zajednice slobodnih naroda i nepokolebljivog saveznika svima koji se zalažu za slobodu i ljudsko dostojanstvo.

Od Šagića do Pupina

Božović je istakao da

Generalni konzul Vladimír Božović i gradonačelnik Njujorka Erik Adams**Tradicionalne igre**

Ceremoniju je vodio Lazar Paroški, predsednik američkog ogranka Organizacije srpskih studenata u inostranstvu. Ovaj događaj su uveličali i predstavnici KUD Opančići izvođenjem tradicionalnih srpskih pesama i igara.

Jarbol posle dve decenije

Ove godine je, povodom obeležavanja Sretenja kao nacionalnog dana Srbije, po prvi put nakon više od 20 godina na zgradi Generalnog konzulata Srbije, u 45. ulici u centru Menhetna, postavljen jarbol sa zastavom Republike Srbije.

LORDAN ZAFRANOVIĆ: DOK NEKO IZ HRVATSKE NE KLEKNE U JASENOVCU – NEMA OPROSTA

Istorija mi služi da govorim o vremenu danas, o vlastitom narodu koji je napravio užasno zlo. Film je moj alat da kažem — Oprostite u ime mog naroda. Dok neko ne klekne u Jasenovcu u ime hrvatske države, nema oprost. Ja ovim filmom skidam ustašku košulju sa sebe, rekao je reditelj Lordan Zafranović.

Reditelj filmova “Okupacija u 26 slika”, “Pad Italije”, “Muke po Mati”, “Krv i pepeo Jasenovca”, trenutno montira novo ostvarenje “Djeca Kozare” (Zlatni rez 42) o logoru Jasenovac, a u sastavu FEST-a je održao master klas na kome je govorio o načinu snimanja, temi zla kojoj je posvetio gotovo čitav svoj opus, stradanju reditelja tokom političkih previranja i odnosima u regionu danas.

— Mi smo vrsta patnika unutar civilizacije koja nije slobodna i ja uz pomoć filma pokušavam da izadjem iz toga. Meni je film od 1961. godine prijatelj koji mi daje odgovore na ono što me interesuje. Kada nešto želim da ispitam, uključim kameru. Mi filmski umjetnici smo uvijek kao u vojnoj formaciji, u svojevršnom opsadnom stanju i bez generalskog stava ne možete da se izborite sa, recimo, 175 glumaca koliko ih imam u novom filmu — istakao je poznati sineasta.

Jasenovac — bolna tema čitave Evrope

Od osamdesetih godina čeka na film “Djeca Kozare” i sa velikom upornošću je stigao do osam sati snimljenog materijala koji sada treba da pretvori u dva — dva i po sata igranog ostvarenja:

— Tema zla i tema Jasenovca jeste velika odgovornost ne samo zbog ovog naroda u kome nema porodice bez tih stravičnih nesreća, to je

bolna tema čitavog ovog područja pa i cijele Evrope.

Zafranović se prisjetio svoje prve posete Jasenovcu:

— Mi o Jasenovcu nismo imali pojma. Komunistička vlast je zbog bratstva i jedinstva to skrivala i ja sam slučajno došao do tog područja. Snimali smo dokumentarac i ušao sam u taj logor. Sedam — osam dana smo bili

jenim državu i dan danas nemam svoju zemlju. Smatram da se ništa nije promjenilo od 1941/1942. i mislim da su u mom filmu dijalozi pojedinih djavola rata, koji su na momente vrlo simpatici i dragi, a onda stravični, ubojitiji od bilo kog noža unutar neke scene.

Iz ugla današnjeg trenutka Zafranović razmišlja da na užtrb prizora zla primat da

Naglašava da njegov film može da se odvija danas u bilo kom gradu:

— Imam jedan kadar u kome onaj koji vješa žene, govori da će biti stvoritelj slobodne Evrope. Ja shvatim da je slobodna Evropa u žici, da smo mi svi unutar žice. Ovaj film, kada skinete žicu, može se dešavati u svakom gradu, svakoj ulici, u svakom stanu. Govorimo o ljudi-

ubod noža samo kada je počinjen, već raste sa godinama, od usta do usta, stvaranjem mitova. Upotrebom tih mitova u propagadne svrhe zaludjuju se čitavi narodi i samo je dovoljan mali fitilj i sve kreće. Pogledajte te fudbalske utakmice. To je na tankoj žici da pukne. Pucalo je i 1991, ali sada je situacija nekako spremna. Teren za zlo je spreman.

Očekuje da će “Djeca Kozare” izazvati burne reakcije, ali ga to ne brine:

— Važno mi je da se napravi film o vremenu danas. To je savremeni film o stanju duha danas, o opasnosti koje se mogu desiti preko noći i danas. Istorija mi služi da bih govorio o vremenu u kome živim, o svojim strahovima. Ja govorim o svom vlastitom narodu koji je u jednom trenutku počinio užasno zlo. Ja sam svjedok tog zla, a imam alat koji se zove film i koji pokušavam upotrebiti da bih rekao — “Oprostite u ime mog naroda, svjesni smo toga šta smo napravili”. Dok neko ne klekne u Jasenovcu u ime hrvatske države, nema oprost. To hoću da kažem. Ja skidam ustašku košulju sa sebe preko ovog filma. Ja nemam drugog alata, ja nisam političar. Ja rukovodstvo Hrvatske stalno na to podsjećam gde god mogu, ali nešto je tu zapelo od 1945. i to stoji stalno. Ovaj film je mali prilog u ime mog naroda, koji me je školovao, pa je red i da mu nešto vratim, ako mogu.

Zafranović je rekao da poslije ovog filma nema dalje, jer ne postoji veće teme od Jasenovca:

— Mislim da ovo može da bude završni udarac sa moje strane. Neko će možda nastaviti nakon toga, ali ja više ne. Nema šta više ni u formi ni u temi. Sva energija je ušla u ovaj film i on će trajati narednih sto godina.

bolesni od svega toga što je čovjek tamo počinio. Radio sam tada “Muke po Mati”, socijalne filmove i onda sam rješio da moram da stavim film u službu istraživanja tog zla, jer nema druge teme. I onda je počela mučna i opasna igra sa tom temom jer su razne strane imale potpuno suprotno stanovište.

Priznao je da ga od tada ta tema ne napušta:

— Godinama sam istraživao Jasenovac i dosta sam stradao i zbog dokumentarca o Jasenovcu i ostalih filmova koje sam radio. Morao sam da prom-

dijalizima “zbog savremenosti o čemu ti junaci govore, o državi i državama”:

— Ja se u ovom filmu bavim temom na koji način se razvija zlo kod najobičnijih ljudi. Šta je to što zlo pokrene u pojedincu i šta ga pokrene masovno? Ja sam bio svjedok 1991. godine da su moji susjedi — mali trgovci, porodični ljudi — obukli uniformu, promjenili se i postali zli. Ako uspijemo da se to prepozna u ovom filmu, mi smo napravili veliki korak naprijed. Svi su dobri u početku i sve se brzo okrene.

ma. Kada sam vidio dokumentaciju osjetio sam se poniženim što pripadam ljudskom rodu zbog zla koje je napravljeno i metoda kojim se zlo sprovodi, a čine ga naši mali susjedi.

Teren za zlo je spreman

Primećuje da zlo traje generacijama:

— Dvadeseti vijek je početak udarničke propagande, mržnje i izazivanja zla. Ostale su strahovite rane, među kojima je i Jasenovac, koje opterećuju generacije i generacije. To je buduće zlo. Nije

Novi broj online / Politika / Kultura / Sport / Ostalo / Srpska medija

Čitajte nas na netu: www.serbianmirror.com

Ne čekajte mesec dana štampano izdanje, čitajte novosti u medjuvremenu.

Budite u toku sa nama preko sajta Ogleдалa: www.serbianmirror.com

Redakcija - O nama Marketing Arhiva Linkovi Kontakt

ČITAJTE OGLEDALO

Razgovor sa povodom: operna diva Sladjana Sarić

LJUBAVLJU, STRAŠĆU I KVALITETOM DO USPEHA

Kada je ljubav, talenat i strast prema profesiji pokretač, dešavaju se divne stvari. Poznata svetska operna diva, poreklom iz Novog Sada, Sladjana Sarić, nakon brojnih završenih muzičkih škola, za kratko vreme stiće svetsku slavu u Evropi i Americi, pa ubrzo u elitnim delovima Čikaga otvara čak dve uspešne muzičke akademije. Nedavno je nakon u Burr Ridge, u Naperville, otvorena druga muzička akademija ove svestrane i neumorne umetnice.

Njeno bogato muzičko obrazovanje počinje diplomiranjem na Akademiji umetnosti, odsek flauta u rodnom Novom Sadu, sledi diploma Fakulteta muzičkih umetnosti na odseku solo pevanje u Beogradu. Zatim naša operna diva sopran odlazi u Evropu, nastavlja da se edukuje u prestižnim školama kao što su 'Franz Liszt' u Budimpešti, Akademija za pevanje 'Mirella Freni' u Italiji, razvija veštine na nekoliko muzičkih instrumenata, uključujući flautu i solo pevanje. Saradjuje sa čuvenim pevačkim bravurama, nastupa i u Narodnom pozorištu u Beogradu...

Dolaskom u Ameriku, postaje član Chicago Symphony Orchestra i nastavlja da niže uspehe.

Čast nam je da vam predstavimo opernu divu, flautistkinju, profesorku muzike, vlasnicu dve muzičke akademije, majku i divnu raspevanu drugaricu u društvu, Sladjanu Sarić.

Prva ste osoba sa Balkana koja je u Čikagu osnovala pravu veliku muzičku školu. Vaša muzička akademija Bel Canto Music Academy u Burr Ridge za kratko vreme postaje jako poznata i za nju vlada veliko interesovanje, pa ste nedavno otvorili još jednu muzičku školu, u Naperville. Po čemu se vaše muzičke akademije razlikuju od drugih, pa izazivaju toliko veliko

interesovanje?

“Naša muzička akademija se izdvaja iz mnoštva po nekoliko ključnih faktora. Prvo, ponosno ističemo da smo prva muzička škola sa Balkana koja je osnovana u Čikagu, što privlači pažnju kako lokalne zajednice, tako i šireg regiona. Naša reputacija kvaliteta i postignuća naših učenika dodatno doprinose širenju ugleda naše

nas različitim od drugih muzičkih škola. Naša akademija takodje se ističe po raznolikoj etničkoj strukturi naših studenata, stvarajući inspirativno i inkluzivno okruženje za učenje i razmenu ideja. Otvorili smo i novu školu u Naperville-u kako bismo proširili dostupnost našeg vrhunskog muzičkog obrazovanja i pružili priliku još većem broju učenika da razviju svoj muzički

neko predznanje?

“Muzičke škole su pre svega namenjene obrazovanju i razvoju muzičkih veština kod dece i mladih. Što se tiče optimalnog uzrasta za upis deteta u muzičku školu, to može varirati u zavisnosti od vrste instrumenata ili programa koji se nude. Mnogi počinju sa muzičkim obrazovanjem već u ranom detinjstvu, oko 5 ili 6 godina, ali neki programi, kao što je muzičko zabavište, takodje primaju učenike i mlade od 5 godina.

Za starije učenike koji žele da upišu muzičku školu ili nastave sa muzičkim obrazovanjem, predznanje može biti od pomoći, ali nije uvek neophodno. Neki će već imati osnovno muzičko znanje ili veštine, dok će drugi početi bez ikakvog prethodnog iskustva. Muzičke škole obično pružaju programe koji su prilagodjeni različitim nivoima veština i iskustva, pa će se učenicima pružiti odgovarajuća podrška i obuka prema njihovim potrebama i sposobnostima.“

U vašoj profesiji operne pevačice soprana za kratko vreme ste postigli mnogo. Proslavili ste se u Evropi, u Americi postajete zvezda prestižnog Chicago Symphony Orchestra. Otkud ideja za otvaranje škola i profesorski rad?

“Ideja za otvaranje škola i profesorski rad proizlazi iz mog dubokog uverenja u važnost prenošenja znanja i mentorstva sledećim generacijama muzičarki. Tokom mog uspešnog puta kao operne pevačice, shvatila sam da želim da podelim svoje bogato iskustvo i strast prema muzici sa drugima. Osećam odgovornost da doprinesem razvoju muzičkih talenata i pružim podršku mladim ženama koje žele da ostvare svoje snove u muzici. Kroz svoje iskustvo u Evropi i Americi, shvatila sam važnost obrazovanja i mentorstva kako bi se mladi ljudi pripremili za uspešnu karijeru. Odlučila sam da osnujem škole kako bih

akademije. Posebno se ističemo po personalizovanom pristupu svakom učeniku. Shvatam da svaki učenik ima svoje jedinstvene talente, ciljeve i potrebe, te se trudim da prilagodimo nastavu kako bi odgovarala individualnim potrebama svakog učenika. Takodje, implementirali smo metode učenja koje sam donela iz Evrope, obučavajući naše profesore kako da prenesu znanje na najefikasniji način. Ova inovativna praksa čini

talenat i ostvare svoje ciljeve. Ukratko, naše škole se izdvajaju po visokom kvalitetu obrazovanja, stručnosti našeg tima, personalizovanom pristupu učenju, inovativnosti i raznolikosti, čineći nas jedinstvenim izborom za muzičko obrazovanje u našoj zajednici i šire.“

Kome su pre svega namenjene škole? Sa koliko godina je najbolje upisati dete, a za one starije da li je potrebno

pružila inspirativno okruženje gde će učenice imati priliku da razviju svoj talenat i ostvare svoje potencijale u muzici. Proforski rad za mene predstavlja način da direktno utičem na razvoj mladih talenata, deleći svoje znanje, iskustvo i strast prema muzici. Kroz rad sa studentima, mogu da im prenesem ne samo tehničke veštine, već i umetničku viziju i profesionalne vrednosti koje su neophodne za uspeh u ovoj zahtevnoj profesiji. Sve ove motive kombinovala sam kako bih stvorila škole koje će biti centri izvrsnosti u muzičkom obrazovanju i pripremiti sledeće generacije muzičara za sjajnu budućnost."

S obzirom na kratak interval u kome ste otvorili dve muzičke škole i na pohvale koje one dobijaju u javnosti, planirate li njihovo proširenje ili možda otvaranje treće škole?

"Da, planiram proširenje kad za to bude vreme, ali trenutno se fokusiram na rad sa postojećim akademijama

kako bismo osigurali da pružamo najbolje moguće obrazovanje našim učenicima."

Šta vam to nije dalo mira da se zadržite na flauti, nego ste odškolovali i glas i stalno težili usavršavanju? Da li su to brojne nagrade za pevanje i što bi vaši prijatelji rekli, vaš veseo temperament uvek spreman za pesmu kristalno čistim glasom?

"Moje interesovanje za muziku je široko, te sam uvek težila usavršavanju i istraživanju različitih aspekata muzike. Iako sam se školovala kao flautistkinja,

osećala sam snažnu privlačnost prema solo pevanju i želela sam da istražim tu dimenziju muzikalnosti. Tokom svoje karijere, imala sam priliku da saradujem i učim od velikih muzičkih imena, kao što su Riccardo Muti, Fabio Mastrangelo, Marin Alsop i operskih diva — Mirella Freni, Eva Marton, Krassimira Stoyanova, Maria Guleghina i kod nas Biserka Cvejić, Radmila Bakočević. Stalno težim

ljubavi prema muzici, želja za usavršavanjem i podrška koju sam dobijala tokom karijere motivisale su me da istražim različite aspekte muzike i da nastavim da se razvijam kao muzičar."

Kako raspoređujete vreme za veoma odgovorne i zahtevne oblasti kojima se bavite: rukovodjenje školama, profesorski rad, pevanje u operi, porodični i društveni život?

"Moja ljubav i vera uvek me vode, čak i kada se suočim sa teškoćama ili umorom. Nastojim da pronadjem ravnotežu između svih ovih oblasti, služeći se pažljivim planiranjem, prioritizacijom i fleksibilnošću. Osećaj ljubavi prema onome što radim i vera u svoje sposobnosti pomažu mi da se nosim sa izazovima i da svakodnevno ostvarujem svoje ciljeve."

Marijana Maljković

usavršavanju, jer verujem da je to ključ kontinuiranog rasta i napretka u umetnosti. Nagrade za pevanje su svakako bile potvrda mog rada i talenta, ali isto tako su me motivisale da nastavim da se razvijam i da postavljam sve više izazova pred sebe.

Što se tiče mog temperamenta i ljubavi prema pesmi, to je nešto što me prati od detinjstva. Uvek sam uživala u muzici i bila sam srećna kad god sam mogla da pevam. Moji prijatelji bi sigurno potvrdili moj veseo temperament i spremnost za pesmu, kao i moju posvećenost umetnosti. U suštini,

ISTORIJA SRBA LIVANJSKOG POLJA – PRIKAZIVANJE U AMERICI

Većina vas, koji ovo čitate, sigurno nikada nije bila u Livnu, gradiću jugozapadne Bosne, koji se preprečio na samom putu od Banja Luke ka Splitu. Zato će, Udruženje Ognjena Marija Livanjska, Beograda, ovaj, nekada nazivan Bistrički grad potom preimenovan u Livno, predstaviti u Americi. Tačnije, predstavice istoriju Srba prisutnih više vekova na području Livanjskog polja. Istorija beleži da je Livno kolvka srpske srednjovekovne dinastije Mrnjavčević, a putopisci ga opisaše kao "sjajni, bijeli biser, kakvog nema na čitavom dunjaluku". Okružuju ga i planine Cincar, Kamešnica i Tušnica, pa ga zato pokadkad neko nazove i kamenim gradom. Ispod brda Bašajkovca je najstarije jezgro grada, a na njegovom vrhu, vidljiva sa svih strana, dominira kula starca Vujadina, personifikacije srpskog stradanja zarad najsvetijeg cilja — slobode.

Sa leve obale Bistrice, izmedju mešavine stisnutih starih i novih kuća i nekadašnjih zanatlijskih radnji, svaki prolaznik će pogled zadržati na lepoj zgradi gradske Gimnazije. Tačnije, reč je o dve zgrade, sada spojene u školu. Jedna je zgrada nekadašnje srpske škole, a druga je dom nekadašnjeg Srpskog pjevačkog i tamburaškog društva "Sundečić", čije je rad decenijama davao pečat životu Livna. Iznad škole je srpska pravoslavna crkva Uspenja Presvete Bogorodice.

Kako su Srbi, pod tuđinskom vlašću, gradili te svoje institucije i gradjevine, kako su ih očuvali, govori izložba "Srbi Livanjskog polja-tragovi kroz vekove".

Život Srba u Livnu je bio lep i težak. Najteži u vreme Nezavisne Države Hrvatske, kada su svoje ime, veru i identitet plaćali životima, svojim i svoje dece. O tome kakve su muke preživeli oni koji su pretekli sa nekog od skoro 20 gubilišta na tom području, govoriće Budo Simonović, predstavljajem svoje knjige

Ognjena Marija Livanjska. To je knjiga dokument, svedočanstvo o ratnim vremenima 1941, a potom i 1992.

Svedoci su govorili, a Budo Simonović je zapisivao i u te stranice utkao svaki njihov uzdah, doživljenu bol i snagu da život nastave bez osvete.

Izložba i predavljanje knjige održaće se:

- 9. marta, u 12.30 časova, u crkvi Sv. Nikola u Lyons-u na adresi: 4315 Joliet Ave, Lyons II, 60534.

- 10. marta u 12.30 časova u crkvi Sv. Sava u Milvokiju na adresi: 3021, S 51st, Milwaukee, WI 53219.

- 17. marta u 12.30 časova u crkvi Sv. Petke u Orlandu, adresa: 1990 Lake Emma Rd, Longwood, FL 32750.

Očekujemo vas da tim susretima još jednom pokažemo da ne zaboravljamo naše žrtve i ne ostavljamo nezaštićenu našu svekoliku baštinu.

Gordana Dostanić

USKORO NOVI PORTAL OGLEDALA WWW.SERBIANMIRROR.COM

**REKLAMIRAJTE SE
U OGLEDALU
773.744.0373**

**OGLEDALO JE LIST
KOJI NAS POVEZUJE!**

General & Cosmetic Dentistry

SCHAUMBURG FAMILY DENTAL CLINIC

650 E. Higgins Rd. Schaumburg, IL 60173

Preventiva
ZUM - beljenje zuba
Braces - ispravljanje zuba
Protetika, implanti
Proteze, porcelanske krunice

Phone: 847-882-7001

ZA PENZIONERE POPUST
Prihvataemo većinu osiguranja

Mike Milenković D.D.S.

Beli zubi osmeh večni i bićete uvek srećni nena design

www.schaumburgfamilydentalclinic.com

„OGNJENA MARIJA LIVANJSKA, U ČIKAGU, MILVOKIJU I ORLANDU

Narod koji zaboravi svoju prošlost, neće imati ni svoju budućnost. Plansko uništenje srpskog naroda na području Livanjskog polja počinjeno u II svetskom ratu, nastavljeno je između dva rata ekonomskim metodama, a dovršeno je ratnim sukobima 90-ih godina. Zato Udruženje „Ognjena Marija Livanjska“ u tri američka grada, organizuje sećanje na stradanje Srba izložbom „Srbi Livanjskog polja, tragovi kroz vekove“ i promocijom knjige Bude Simonovića „Ognjena Marija Livanjska“.

U proleće i leto 1941. počinjen je nezapamćen zločin, kada je u dvadesetak jama dubokih oko 45 metara bačeno oko 1.600 žive srpske dece i žena livanjskih sela. Nekim čudom nekoliko njih je preživelo nakon više od 40 dana bez hrane i vode. Nekoliko familija je potpuno istrebljeno, u nekim selima od tog dana nema nijedne srpske porodice. Zarad bratstva i jedinstva, žrtva je živela pored svojih dželata osudjena na tišinu. Postali smo žrtva sopstvenog ćutanja.

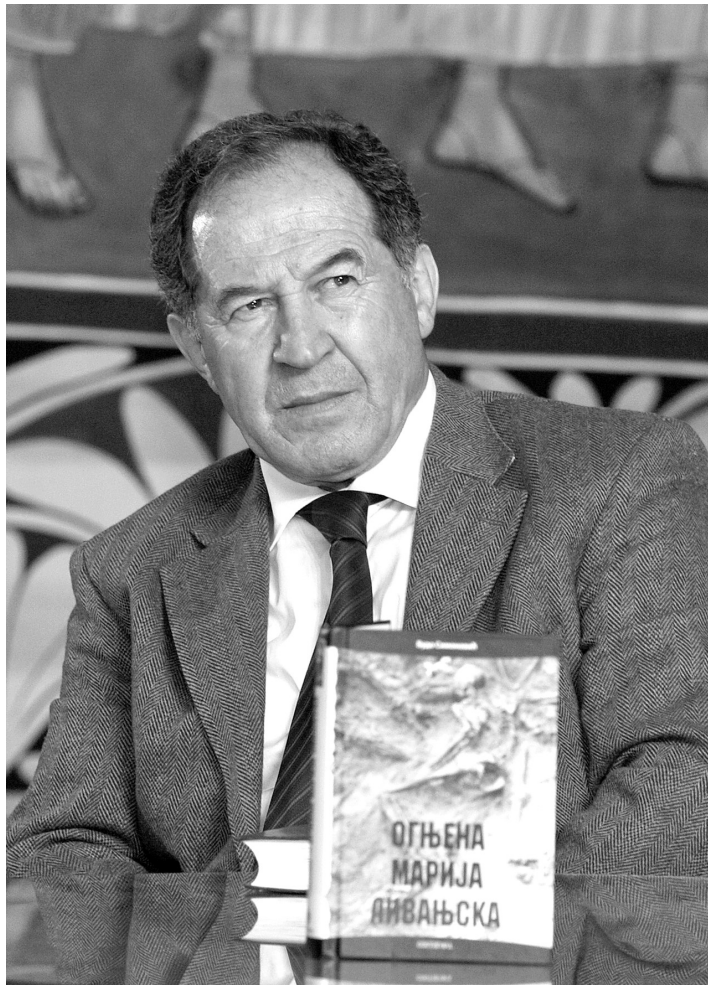
Vadjenje posmrtnih ostataka je počelo tek u proleće 1991, a livanjski stradalnici kanonizovani su 2022. godine.

Knjiga, koju će promovisati i autor lično, slikovitim opisima vodi kroz žive događaje tokom tih sudbonosnih dana, prenoseći doživljaje žrtava govoreći narodnim jezikom ovog kraja, pa čitalac ima osećaj da je neposredni svedok događaja. Knjiga „Ognjena Marija Livanjska“, u kojoj se navode sva imena žrtava i mesta njihovog stradanja, od 1991. godine doživela je sedam izdanja i prevod na engleski jezik.

Čast nam je da razgovaramo sa Budom Simonovićem, autorom knjige, novinarom i publicistom, kome dugujemo neizmernu zahvalnost na knjizi, u ime istine i pravde za sve žrtve i za nas, njihove potomke.

S obzirom na to da ste poreklom iz Crne Gore, kako to da vas je zainteresovala tragedija livanjskih Srba i to u najnezgodnije vreme, uoči gradjanskog rata u Jugoslaviji?

“U proljeće 1990.

godine, moj kolega, poznati crnogorski i jugoslovenski novinar i urednik, Nikola Ivanović (još je živ i stvaralački aktivan, živi u Kaliforniji), čija je supruga Zora rodom iz Bosanskog Grahova, ispričao mi je kako je, putujući u tazbinu preko Livna, u selu Čelebić vidio neobični spomenik žrtvama ustaških zločina na kojem su upisana jedino imena domaćina, a pored njih samo broj pobijenih članova porodice. Uz to, neko mu je kazao da u tom selu živi žena koja je provela više od mjesec dana među leševima na dnu neke jame na Dinari. Nedugo potom, ja sam iz 'Politike Ekspres' prešao u 'Ilustrovanu Politiku' za dopisnika iz Crne Gore i odlučio da krenem tragom te priče, nikome, čak ni glavnom uredniku, ne kazujući kud sam krenuo. Kako nikad prije toga nijesam bio u Livnu, jedina veza mi je bio novinar Sveto Ljuboja, dopisnik sarajevskog 'Oslobodjenja', a znali smo se samo po tekstovima iz novina.

Kad sam tom divnom, plemenitom čovjeku — bio je stariji desetak godina od mene i veoma dobro pamtio sve ratne

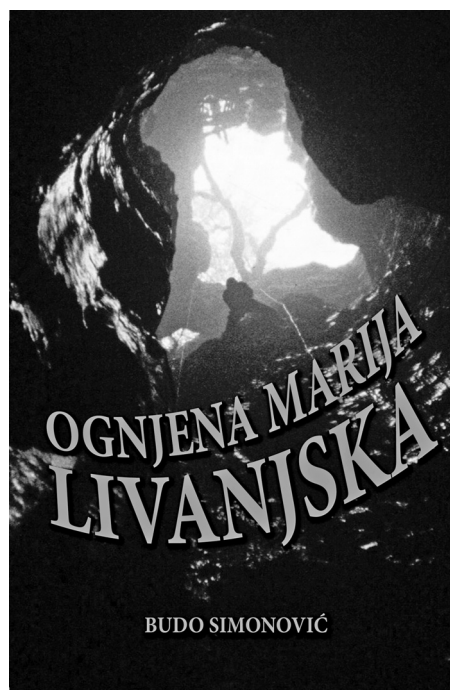
strahote koje je slučajno preživio — kazao šta me dovelo u Livno, on se brećnuo i uplašeno počeo da gleda okolo da li je možda još neko čuo šta sam rekao. Tog trena sam shvatio u kakav sam osinjak dirnuo, da je to tabu tema, ali nijesam odustao. Ljuboja i tadašnji paroh livanjski, proto Mirko Jamedžija, potvrdili su da je priča tačna i ja sam se sjutra dan po zori našao u Čelebiću pred kućom njihovog prijatelja Duška Šunjke. Zahvaljujući tom čovjeku — eno ga još je živ i zdrav, živi sa porodicom na periferiji Beograda — našao sam taj čudni spomenik. Našao sam i Stanu Crnogorac i čuo njeno potresno kazivanje kako su je ustaše na Ognjenu Mariju, 30. jula 1941. godine, kao mladu nevjestu u osmom mjesecu trudnoće, sa još 217 žena i djece iz Gornjih i Donjih Rujana, živu bacili u jamu Ravni dolac na Dinari,

duboku gotovo 50 metara, kako je nekoliko dana kasnije u jami, u gomili leševa, pobacila mrtvo dijete, a ipak preživjela i sa još 12 žena i djevojčica i jednim dječakom poslije mjesec i po dana izvadjena iz jame, te da osim nje ima još desetoro živih...

Bila je to prva stranica „Ognjene Marije Livanjske“, knjige o ustaškim zverstvima u Livnu i selima rubom Livanjskog polja, čije će prvo izdanje biti promovisano 15 mjeseci kasnije, 11. avgusta 1991, na dan kad su kosti žrtava pohranjene u spomen-kosturnici pored srpske crkve u Livnu...”

Jedan ste od svedoka potresnog vadjenja posmrtnih ostataka ljudi, koji su bacani u jame. Kakve utiske nosite sa tog tragičnog događaja?

“Vadjenje posmrtnih ostataka je počelo u proljeće 1991. godine, kad moja knjiga još nije bila gotova. Najpotresnije utiske, kojih se svakako neću osloboditi dok sam živ, nosim upravo iz već pomenute jame Ravni dolac na Dinari u koju sam se među prvima spustio i pored ostalog napravio i filmski zapis iz tog devetog kruga pakla. To gubilište

će biti stožer moje knjige, ne samo stoga što sam našao najviše živih svjedoka i uvidio da govore istinu do najsitnijih detalja (što će mi nepobitno potvrditi i Vinko Tomaš, Hrvat, 'ustaški oružnik', koji je organi-

zovao vadjenje žrtava iz jame), već i stoga što sam nedvosmisleno utvrdio da su baš ta jama i potresna svjedočenja preživjelih Srba iz livanjskog kraja, motivisali Ivana Gorana Kovačića da sroči poemu 'Jama'...”

Koliko je bilo žrtava i koliko jama ste obradili u knjizi?

“Po podacima prikupljenim do 2008. godine, kada sam objavio novo, znatno dopunjeno i prošireno izdanje ove knjige, u oko 20 jama i nekoliko drugih gubilišta, od kojih su po broju žrtava i satanskoj bestijalnosti koju su ustaše ispoljile, najpoznatija Prolog kod Livna i šuma Koprivnica na Kupreškim vratima, stradalo je 1.587 Srba. Od toga su više od polovine bila djeca, a ovi zločini se izdvajaju u odnosu na one u istočnoj Hercegovini, po tome što su žrtve žive bacane u jame i ostavljane da skapavaju ili ih naknadno dotucali kamenjem i bombama...”

Što više vreme prolazi, knjiga je značajnija i dragocenija, pa se potražnja za njom ne smanjuje. Da li ste u novijim izdanjima dodavali neke nove detalje?

“U odnosu na prvo izdanje iz 1991. godine, ja sam 16 godina kasnije, napravio novo, vjerovatno i konačno izdanje ove knjige, koje je znatno dopunjeno u odnosu na prvo izdanje. Nije u pitanju samo broj žrtava, nego i mnogi novi detalji, a posebno poglavlje sam posvetio i onome što se u Livnu i okolini događalo u vrijeme ratnih sukoba od 1991. do 1995. godine.”

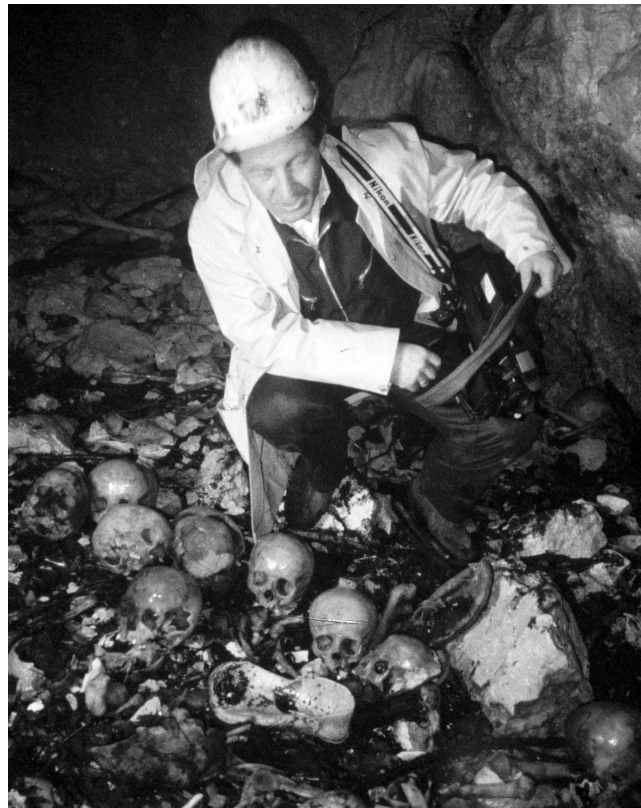
Kakve su bile reakcije na knjigu sa obe strane, žrtava i počinitelaca i njihovih potomaka?

“Srbi mi u početku nijesu vjerovali da mogu i smijem da napišem istinu o njihovom stradanju i dugo su se držali prilično rezervisano i gotovo me izbjegavali. Ali kad sam ja u 'Ilustrovanoj Politici' počeo da objavljujem pojedina potresna svjedočenja, shvatili su da se ne šalim, da smijem, mogu i hoću. Začudo, sa hrvatske strane, iako su jasno znali i vidjeli i ko sam i zašto svakih dvadesetak, mjesec

dana dolazim u Livno, nije bilo nikakvih otvorenih reakcija i smetnji. Tek 2007. godine sam saznao jedan detalj od profesora, pisca Nika Mihaljevića, jednog od onih časnih livanjskih Hrvata: njemu su te 1991. godine iz vrha tadašnje vlasti u Livnu donijeli 'vruće' izdanje tek objavljene knjige 'Ognjena Marija Livanjska' sa zadatkom da napiše 'utuk' na knjigu. Potvrdio mi je da nije ni slova prekrstio već im je, kad je pročitao knjigu, savjetovao da je pametnije da ćute, jer je u knjizi pošteno objavljena gorka i žalosna istina!"

Vaša knjiga je specifična i po tome što sadrži tačan broj žrtava, njihova imena i mesta stradanja. Kako ste dolazili do tih podataka?

"Uvijek ističem, pa ću i ovdje, da je, nažalost sada već pokojni, Mićo Radeta, najzaslužniji čovjek za kompletiranje tog strašnog spiska, neborivog dokaza o paklenom, suludom naumu Ante Pavelića da iz njegove krvave države istrijebi i potonje srpsko uvo. Preopširna je priča o Miću Radeti i kako se, na koje sve načine snalazio da otme od zaborava imena žrtava i ispiše tu neporecivu optužbu i dokaz o ustaškim zverstvima u Livnu i okolini (priča o pokoljima u šumi Koprivnica je, primjera radi, motivisala i legendarnog Lordana Zafranovića za ona čuvena četiri minuta u antologijskom filmu 'Okupacija u 26 slika' zbog kojih nije dobio Oscara, jer nije pristao da ukloni iz svog djela te grozomorne, isti-

nite scene ustaških orgija). A koliko je to bio mukotrpan i važan posao, najbolje govori podatak da je kompletirao čak i spisak 256 žrtava iz sela Golinjeva gdje nije ostalo srpskog oka za svjedoka, i gdje je, pored ostalih, ubijeno 24 novorođenčadi koja još nijesu bila krštena!"

Imali ste više promocija knjige širom Srbije i u inostranstvu. Kakva su vaša iskustva u tim susretima i šta

očekujete od promocije u Americi?

"Teško je zaista opisati emocije koje svaki put doživim na tim susretima, sada uglavnom sa potomcima žrtava, ali one ne jenjavaju i gotovo mi se čini da su i veće kako vrijeme odmiče. Nije lako gledati kako, dok govorim o tome šta se zbivalo i kako su stradali njihovi preci u rodnom kraju, zrelim ljudima lope suze i čuju se čak i ženski jecaji. Nikad, recimo, neću zaboraviti jedan susret sa našim ljudima, ispostaviće se pretežno Srbima iz livanjskog i glamočkog kraja, koji sam 1998.

godine imao u jednom mjestu kod Štutgarta, kad je u jednom trenutku gotovo cijela, krcata sala plakala! Nešto slično očekujem i u Čikagu, Milvokiju i drugdje gdje žive naši ljudi, koji vjerovatno i ne znaju mnogo o stradanju njihovih predaka."

Svojevremeno ste progovorili o zabranjenoj temi stradanju Srba oko Livna, nedavno nakon više od 50 godina članstva napustili ste Udruženje nov-

inara CG. Svojim primerom pokazujete da novinar treba da govori o istini, čak i kad to politički nije poželjno. Koja je za vas cena istine?

"Kad sam daleke 1973. odlučio da, nakon četiri godine rada kao profesor srpskohrvatskog jezika i književnosti u gimnaziji 'Slobodan Princip — Seljo' u Sokocu na Romaniji, ostavim dnevnik i latim se pera, moj jedva pismeni djed me posavjetovao: 'Piši, sinko, i drži se istine!' Rekao mi je, u stvari, jednu svetu narodnu mudrost: 'I u gori istinu zbori!' Dosad sam se, evo već više od pola vijeka, držao tog svetog pravila, objavio na desetine hiljada svakovrsnih tekstova, oko 150 feljtona, ovih dana mi je iz štampe izašla i 24. knjiga, i nikad nijesam smetnuo s uma taj djedov savjet. I nikad se nijesam pokajao, uprkos tome što sam više od 60 puta sjedao na optuženičku klupu zbog tekstova i knjiga, što sam uz mog kolegu Dušana Jolića, svojevremeno bio jedini jugoslovenski novinar kojemu je vlast oduzela akreditivne. Istina je na kraju ipak pobjeđivala. I nedavna odluka da dignem glas i distanciram se od sadašnjeg Udruženja novinara Crne Gore, jer ga čine samo dva samovoljna čovjeka, koji su sve privatizovali i upropastili, bila je moj protest protiv laži i prevara, a naravno, ako dodju kakvi novi, mladi, razumni ljudi koji poštuju novinarski kodeks i svetinju istine, ja ću opet biti s njima do posljednjeg daha."

Marijana Maljković

**SREJOVIC
ACCOUNTING
SERVICES LTD**

- Izrada personalnih I biznis taksi
- Kompletno vodjenje poslovnih knjiga za kompanije svih delatnosti
- Obračun plata (Payroll Service) I godišnjih formi (W2, 1099-MISC)
- Sales Tax
- Zastupanje pred IRS-om (Audits)
- Formiranje novih kompanija

Ljubiša Lou Srejović, EA, MBA
Ljiljana Lili Polovina, EA
Zdravka Zee Čučković, CPA, MSA

Posetite nas na našoj novoj lokaciji: 2340 S River Rd Ste 208 Des Plaines IL 60018
T: 773-545-6288 F: 773-545-6377
info@srejovicaccounting.com

Srbin iz Austrije

MILUN NIKOLIĆ POSTAO AKADEMIK

Na Svečanoj sednici Udruženja Pustorečana u Nišu rekorder srpske dijaspore kao humanitarac sa 224 kontejnera pomoći srpskom narodu ing. Milun Nikolić iz Beča proglašen je za akademika SKAIN

Ikada je krenuo u Niš na sastanak sa svojim Pustorečanima poznati gradjevinar iz Beča ing. Milun Nikolić darovao je leskovačkim lekarima i pacijentima 22 moderna bolnička kreveta. Bila je to njegova 300 lična pomoć srpskom narodu u otadžbini. Kako sam reče:

- Milun u zavičaj nikad ne ide praznih ruku !

Nikolić je pre pola veka obučen u pantalone i majcu stigao iz sela Gornji Brestovac, opština Bojnik u Beč. Kao gradjevinski inženjer i elektrotehnički inženjer radio je austrijsku prestonicu, pravoslavne hramove i svoju porodicu. Odlikovan je za svoje dobročinstvo Ordenom Svetoga Save i Teslinom zlatnom medaljom, kao i sa još 50 odličja. A sada je na predlog iz Srbije primljen u Srpsku kraljevsku akademiju inovacionih nauka iz Beograda.

Delegacija ove akademije stigla je u Niš da bi prijem obavila na svečanosti Udruženja Pustorečana, čiji je Milun Nikolić počasni član. Delegaciju su predvodili akademik Velibor Stević, predsednik SKAIN i akademik Jelena Lopušina, mentor i direktor Odeljenja dijaspore kome pripada Milun Nikolić iz Austrije. Čitavu ceremoniju prijema blagoslovio je episkop niški Njegovo preosveštenstvo gospodin Arsenije.

- Gospodin Milun Nikolić iz Beča je

Ing. Milun Nikolić i ministar Milan Krkobabić

radio je kao gradjevinar u beogradskom preduzeću "Trudbenik". Milun je radio i završio vanredno Elektrotehnički fakultet u Subotici. Dolazi 15 aprila 1973. godine u Austriju, gde je kao elektroinženjer radio u fabrici "Simens", zatim radi na održavanju sistema osvetljenja, grejanja i klimatizacije u bolnici časnih sestara "Hartman Spita" i potom ga ministar zdravlja Austrije postavlja za jedanog od najmladjih tehničkih direktora dečje bolnice "Sveta Anna" u Beču koja je najpoznatija po lečenju leukemije.

- Za skoro dve decenije, koliko je radio u ovoj bolnici, elektroinženjer Milun Nikolić se adaptirao u austrijsko društvo i postao ugledan Bečlija. Bio je vlasnik trgovinskog lanca "Niko Tech", koji plasira srpska pića iz fabrike "Knjaz Miloš" i vina iz Podgorice. Osnivač je i vlasnik gradjevinske firme "ANS", ali i društva "Humanitas" i kluba "Nikola Tesla" u Beču. Zajedno sa bolnicom "Sveta Ana" devedesetih godina šalje humanitarnu pomoć srpskom narodu u Srbiji i Republici Srpskoj. Darivao je dvadesetak ambulatnih kola, medicinske aparate, bezbroj bolničkih kreveta, invalidskih kolica, čak i zaštitnu opremu protiv korone — nabraja predsednik i akademik Velibor Stević.

Nikolić i njegova porodica su verni Bogu i srpskom narodu. Poznavao je patrijarha srpskog Pavla, bio je prijatelj niškog vladike Irineja, odnosno potom patrijarha Irineja, koji je bio gost njegove porodice u Beču. Upoznao je novog poglavara SPC patrijarha Porfirija. Spreman je da daruje srpskoj pravoslavnoj crkvi, Eparhiji niškoj, svoj hram, portu i imanje u rodnom selu.

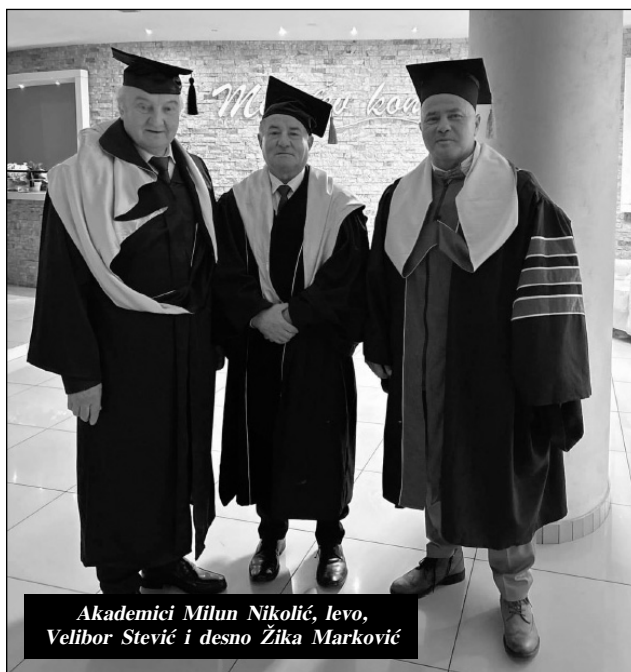
Nikolići su večiti kumovi, darodavci i priložnici manastira Grgeteg i crkve na

je čovek velikog srca i svetosavske duše.

- Nikolić je vizionar, koji gleda dalje od svog rodnog sela, od svog zavičaja i vidi budućnost čitave južne Srbije. Živi u Beču, a razmišlja da se vrati kući i pomogne privredni razvoj opštine Bojnik, Puste Reke i sela Gornji Brestovac. Posetio je ovih dana Ministarstvu za brigu o selu i ministru Milana Krkobabića, sa kojim se dogovorio da pomogne oko obnove Seoske zadruge u opštini Bojnik, preko koje bi zadrugari radili naekonomskom uzidanzu sela na jugu Srbije — istakla je mentorka Jelena Lopušina, koja ga je predložila za stalnog člana akademije.

U svom govoru nakon proglašenja za akademika Srpske kraljevske akademije inovacionih nauka Milun Nikolić je rekao da su u planu investicije za gradnju ribnjaka, turističkog centra, fabrike vode i zasada industrijske konoplje na 100 hektara u selu i opštini Bojnik.

- Mi Srbi iz rasejanja želimo i možemo da pomognemo da na našoj rodnoj grudi gradimo budućnost zavičaja, države i čitavog srpskog naroda. Pola veka radim u tuđini i meprestano sanjam da se vratim u rodni kraj i tamo gradim svoju budućnost i budućnost naše otadžbine — izjavio je novi akademik Milun Nikolić, član Odeljenja dijaspore u SKAIN. **Dr Marko Lopušina**

Akademici Milun Nikolić, levo, Velibor Stević i desno Žika Marković

poslovni čovek, gradjevinar, trgovac, investitor, humanitarac, dobrotvor, vernik i ktitor SPC i veliki srpski aktivista. Rodjen je u selu Gornji Brestovac, opština Bojnik 1950. godine. Bio je dobar djak u osnovnoj školi, koja je nosila ime narodnog heroja Stojana Ljubića iz sela Vujanovo. Posle osnovne škole upisuje krajem šezdesetih godina prošlog veka Elektrotehničku školu u Beogradu. U to vreme, u večernjim satima radio je i u bioskopu Doma kulture "Vuk Karadžić" kao kinooperater — rekla je o svom kandidatu metnorka.

Milunov otac Velimir Velja Nikolić

Muzyka & Son
FUNERAL HOME

Поштујући Српске православне обичаје још од 1915. г.

Honoring Serbian Orthodox Customs Since 1915.

Newly Renovated Facilities and Large Parking Lot

Advance Funeral Planning

Transportation to the Homeland

Affordable Funeral Options

Basil Michael Muzyka Owner - Lic, Funeral Director & Embalmer
5776 West Lawrence Avenue Chicago, IL 60630

773-545-3800

www.muzykafuneralhome.com

URNEBESNOM TRAGEDIJOM ZAPOČETO OBELEŽAVANJE 20. GODINA RADA PRVOG SRPSKOG POZORIŠTA ČIKAGO

URNEBESNA MAESTRALNO IZVEDENA PREDSTAVA

Urnebesno. I komično i tragično — sporadično. Na momente romantično, mnogo češće elegično, nadasve harizmatično. Rečju, fantastično.

Ovako bi se najkraće, poetskim stilom, opisala čikaška premijera komada Dušana Kovačevića “Urnebesna tragedija” u izvodjenju Prvog srpskog pozorišta u Čikagu, koja je održana 1. marta u pozorištu Skokie Theatre.

U vreme nastajanja ovog komada situacija u državi koja se raspadala u preko noći izvrnutom sistemu vrednosti, prenela se i na porodice, koje su slom svih do tada znanih moralnih i socioloških načela življenja, proživljavale iz dana u dan, u stanju šoka. Teško je bilo odoleti i ne pokleknuti, svakodnevno se boreći sa nemaštinom, krizom, besparicom, ratovima, sankcijama, nestašicama i svim drugim nedaćama koje su nas nepripremljene iza ugla sačekale i usmeravale nam život ka neželjenim pravcima. Destrukcija društva oblikovala je i destrukciju porodice.

Priča o jednoj takvoj, preplašenoj i nesnadjenoj porodici, koja usled spleta, spolja nametnutih, okolnosti postaje krajnje disfunkcionalna, ispričana je, sa velikim uspehom i u Čikagu 1. marta u izvodjenju Prvog srpskog pozorišta Čikago.

Prepunu salu Skokie Theatre pozorišta, od prvog do poslednjeg minuta sa velikom pažnjom upijala je sve, od prve

do poslednje scene ove drame i interaktivno učestvovala u svim dijalozima, replikama i situacijama koje su se u jednom beogradskom domu u samo jednoj noći dešavale. Bilo je smeha, bilo je i uzdaha, bilo je sete, osetila se i tuga, a u jednom momentu zavladao je i muk u sali.

Tema “Urnebesne tragedije” je aktuelna i danas, 30 godina kasnije. Govori nam o prolaznosti vremena, površnosti, promašenim životima, nedosanjanim snovima, strahovima, nadanjima i dubokim podelama u društvu, koje i danas živimo.

Ruža (Danka Tišma), bez posla, u braku sa Milanom (Vladimir Dinić koji život životari kao nezadovoljni upravnik pozorišta, živi zarobljena u prošlosti i ne može da preboli sve nepravde koje su nanese njenom ocu i njenoj porodici od strane komunista čiji visoko pozicionirani član je bio i njen svekar Vasilije (Branko Aleksić), koji nam, sa druge strane, na fantastičan način dočarava prolaznost vremena i otudjenje od porodice nekoliko puta postavljenim kratkim pitanjem KO SI TI, svom unuku Nevenu, sada dečaku od 12 godina, koga ne prepoznaje, jer ga je poslednji put video kad je Neven imao svega 3 ili 4 godine.

A u liku Nevena, koga je briljantnom i majstorskom transformacijom iznela Dragana Vasiljević, susrećemo se sa najtamnijom stranom raskola porodice u kojoj

deca ni kriva ni dužna najviše ispaštaju. Zbog nesuglasica, neposvećenosti i zanemarivanja roditelja, odrastaju prepuštena sama sebi i skoro pa nečujno gube svoj identitet i jaukom nas dozivaju da se osvestimo i da im pomognemo.

Kosta (Milan Popović), kompleksan lik na mnogo nivoa,

bom do srži nam prenosi najiskrenije emocije razorenih očekivanja i životnih strahova i do kože ogoljuje izgubljena nadanja i neostvarene snove prosečne srpske žene, za koju je trpeljenje bilo kakvog bračnog partnera, jedini izbor.

Efektno i bravurozno nam se predstavio i Marko

Bjelovuk) i Rajne, (Aleksandra Ninković) Vasilijeve žene.

Reči i misli iz predstave ostavljaju trag i teraju da se nad njima zamislimo. U mnogim replikama i dijalozima svako je mogao da pronadje bar mali delić sebe, svojih prijatelja, komšija, članova porodice. Da pronadje Delić svog života i svoje prošlosti. I da se rastuži i da se nasmeje u isto vreme. Ali je na kraju ipak tragediju pobedio urnebes. Pobedio je osmeh, jer smeh je zaista čudesno lekovit i učinkovit. Pruža nam tu mogućnost da se odbranimmo od svega lošeg. I bilo ga je zaista mnogo u ovoj izvanredno odigranoj predstavi.

Svaka čast celom ansamblu Prvog srpskog pozorišta Čikago, kao i rediteljki Slavici Petrović, na ovoj inspirativnoj i vrlo životnoj, sjajno izvedenoj predstavi, koja je od strane publike nagradjena, zasluženo, višeminutnim aplauzom.

I dok još uvek sumiramo utiske sa ove predstave, sa velikim žarom i nestrpljenjem očekujemo i nove komade koji će nas, sigurna sam, ponovo okupiti da zajedno uživamo i u suzama i u smeju i da slavimo i negujemo kulturu kojoj pripadamo i iz koje dolazimo i koju zahvaljujući entuzijastima u Čikagu ne damo zaboravu.

Marija Vuksanović

pametan, obrazovan, inteligentan, potpuno svestan vremena u kom živi i nemoćan da bilo šta promeni, pritom praveći pogrešne izbore, utehu za sve svoje probleme nalazi u alkoholu.

Nasuprot njemu, Smiljana Nedić u ulozi Julke, Kostine žene, maestralnom izved-

Vuksanović u ulozi policajca, koji je celoj predstavi upravo i dao tu notu urnebesna naspram tragedije i izbalansirao mnogo pomešanih osećanja i mnogo intenzivnih emocija koje su se raširile medju publikom, a tom balansu značajan doprinos su dale i uloge doktora (Luka

Film „Ruski konzul,, zatvorio 52. FEST:

NAJVEĆI APLAUZ ZA NEDAVNO PREMINULOG ŽARKA LAUŠEVIĆA

Svečanom premijerom filma „Ruski konzul“ Miroslava Lekića, prema istoimenom romanu Vuka Draškovića, zatvoren je 52. FEST na velikoj sceni Mts Dvorane.

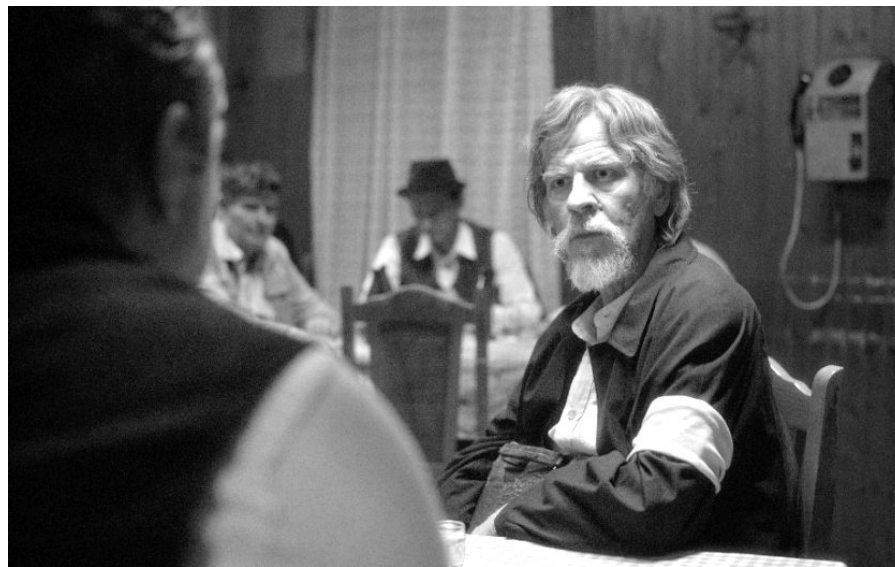
Naslovnu ulogu tumači nedavno preminuli glumac Žarko Laušević, što je ujedno bio i njegov posljednji film koji je snimio pred odlazak.

Upravo je Laušević posthumno dobio najglasniji i najduži aplauz na kraju projekcije novog ostvarenja u prepunoj Mts Dvorani.

Veći deo autorske i glumačke ekipe novog ostvarenja prošetao je svečano na crvenom tepihu i na kraju premijere izašao na binu da se pokloni publici.

Tako su bili vidjeni režiser i scenarista Miroslav Lekić, književnik Vuk Drašković, glumci Nebojša Dugalić, Svetozar Cvetković, Paulina Manov, Visar Vishka, Danica Radulović, Slaviša Čurović, Enver Petrovci, Nada Macanković, Vahid Džanković, Ljubiša Savanović, Konstantin Fidanov i mnogi drugi.

Zapažene uloge u novom filmu

Laušević večeras je takodje vidjena na crvenom tepihu i na pozornici, a inače je bila angažovana na filmu „Ruski konzul“ oko kreiranja šminke za Žarka Lauševića.

Scenario filma „Ruski konzul“ prema romanu napisao je režiser Miroslav Lekić, uz saradnju dramskog pisca Igora

Jugoslaviji i prikazuje kompleksan odnos srpskog i albanskog naroda.

Politička i društvena drama prati sudbinu srpskog doktora — psihijatra Iliju Jugovića (Nebojša Dugalić) koji nakon iznenadne smrti pacijentkinje u Beogradu, po kazni partije, odlazi na Kosovo, u Prizren.

Tamo je dobio posao lekara opšte

prakse u lokalnoj bolnici gde je upoznao profesora istorije Ljuba Božovića (Žarko Laušević), koji je umislio da je izvesni „Ruski konzul“.

Produkciju potpisuje kompanija „Telekom Srbija“, dok je distributor „Art Vista“, i film će od 7. marta biti na redovnom bioskopskom repertoaru širom Srbije.

Reditelj Miroslav Lekić i glumac Žarko Laušević pripremali su projekat „Ruski konzul“ poslednje četiri godine, i snimali ga puna dva meseca tokom leta 2023. u Požarevcu i Mladenovcu.

Pre toga su uspešno saradjivali na antologijskim ostvarenjima — „Dogodilo se na današnji dan“ (1987), „Bolje od bekstva“ (1993), „Nož“ (1999), kao i u seriji od tri sezone „Državni službenik“ (2018/2022).

Na svečanosti povodom zatvaranja 52. FEST-a crvenim tepihom su prošetali i umetnički direktor i selektor Jugoslav Pantelić, domaći laureati FEST-ovih nagrada reditelji Marko Djordjević za film „Za danas toliko“ i Mladen Djordjević za delo „Radnička klasa ide u pakao“ i mnogi drugi umetnici i gosti festivala.

ostvarili su još **Mensur Šhafqiu**, Petar Zekavica i nedavno preminuli makedonski glumac Meto Jovanovski.

Udovica Žarka Lauševića, Anita

Bojovića i književnika Vladimira Tabaševića.

Radnja filma i istoimenog romana (1988) odvija se unazad 50 godina u bivšoj

СВѢТА ГОРА™ · МОНТАНОС™
ОСВЕШТАН 15. ЈУЛА 2000. ГОДИНЕ

СВѢТА ГОРА · АУТЕНТИЧАН
СРПСКИ ПРАВОСЛАВНИ ПОГРЕБНИ ЗАВОД

ДУШАН И МИЛОШ ЋОРЂЕВИЋ
ВЛАСНИЦИ

3517 N. Pulaski Road, Chicago IL 60641
Telephone 773.588.2200 + Fax 773.588.5300
www.svetagora.com - info@svetagora.com

527 N. Western Ave.
Chicago, IL 60612

sales@venetianmonument.com

Jela Potulich
Consultant Designer/Sales

Phone: 312-829-9622
Fax: 312-829-9663

Ekskluzivno : Intervju sa povodom

OVACIJE ZA MLADOG DENISA MURIĆA

Srpska kinematografija postala je bogatija za još jedno ostvarenje na velikom platnu. Reč je i filmu "Sunce mamino" reditelja i scenariste Koste Djordjevića. Premijerno prikazivanje održano je u svečanoj dvorani MTS centra 13. februara u Beogradu, pred brojnim ličnostima iz javnog života, pre svega iz sveta filmske umetnosti. MTS dvorana je bila premala da primi sve goste zainteresovane za ovaj film sa uvek aktuelnom temom — odrastanje mladih u glavnom gradu.

Film "Sunce mamino" nas vodi kroz životne okolnosti pod kojima odrasta tinejdžer Relja (Pavle Čemerikić) koji vreme provodi po ulicama i krovovima grada, zaljubljen u devojku koja mu ne uzvraća ljubav. On organizuje sahranu svoje bake s namerom da privuče njenu pažnju, ali ljubavni problemi nisu jedini. Suočava se sa mnogim porodičnim nedaćama živeći sa majkom i mladim bratom, a tu su i drugovi.

Glavni glumci ovoga filma su već dobro poznati publici

Dušica Kosanović

malog i velikog ekrana. Ovu odličnu glumačku ekipu činili su fenomenalna Branka Katić, Pavle Čemerikić (glavni protagonist), Denis Murić ("Ničije dete", "Zlatno dečko", "Indigo kristal"), Pavle Mensur ("Grupa", "Indigo kristal"), Alisa

Radaković i Dubravka Kovjanić. Ekipu su upotpunili i producent Miloš Ivanović i direktor fotografije Bojana Andrić. Na kraju projekcije publici se poklonila gotova cela glumačka i autorska ekipa. Najveće ovacije je bez sumnje dobio glumac Denis Murić.

Ljubitelji i poznavaoци Filmskog festivala srpskog filma u Čikagu imali su prilike tokom nedavno završenih jubilarnog Desetog filmskog festivala da se druže sa Denisom, koji je bio pozvan kao specijalni gost i jedan od glavnih protagonista prikazanog filma "Indigo kristal" mladog reditelja Luke Mihajlovića.

Zamolili smo najboljeg i trenutno najangažovanijih srpskog glumca Denisa Murića za intervju posle projekcije filma.

Denise, izgled da je

Denis Murić na ovogodišnjem Srpskom filmskom festivalu Čikago

teško doći do tebe od svih ovih reflektora i kamera, a i velika grupa mladih stoji i čeka da se slika sa tobom. Devojke su u većini...

"Naviko sam na to. Vi ste došli iz daleka (srdačan osmeh krasi lice ovog momka) i sa vama i želim prvo da razgovaram. Jako sam srećan da ste došli na premijeru. Nadam se da vam se film svideo."

Deseti tradicionalni festival srpskog filma se nedavno završio. Kakve emocije i uspomene nosiš iz Čikaga?

"Iskreno, bilo je fenomenalno. Prvo bih želeo da se zahvalim gospodji Slavici (Slavica Petrović, direktor i organizator festivala) i svim sponzorima koji su omogućili moj boravak i naravno mnogobrojnoj publici koja je prisustvovala premijeri filma "Indigo kristal". Taj film je doživio najviše premijera i drago mi je da je baš on prikazan. Mnogo je naroda bilo na otvaranju festivala i na projekcijama drugih filmova. Sve je bilo odlično i iskreno sam zahvalan što se vodilo računa o svemu. Bio je lep osećaj biti tamo u tom momentu."

Ovo je bilo tvoje prvo putovanje i gostovanje u Americi, rekli bi "radna poseta", jer je poznato da ti glumu doživljavaš kao posao. Da li si doživio neko drugačije iskustvo na sceni u Čikagu na festivalu?

"Pa iskreno, i jesam. Prvenstveno ta brojna naša publika... ipak je to drugi kontinent.

Zadivljujuće da neko i tamo prati najnovije projekcije naših filmova, konkretno baš moj rad, i to podržava i pozdravlja. To je bio taj poseban osećaj na vašoj sceni koji sam doživio."

Šta bi izdvojio od susreta sa publikom?

"Najlepše od svega je bilo što su mnogi želeli da me zagrole, da se slikaju, da me pitaju kako

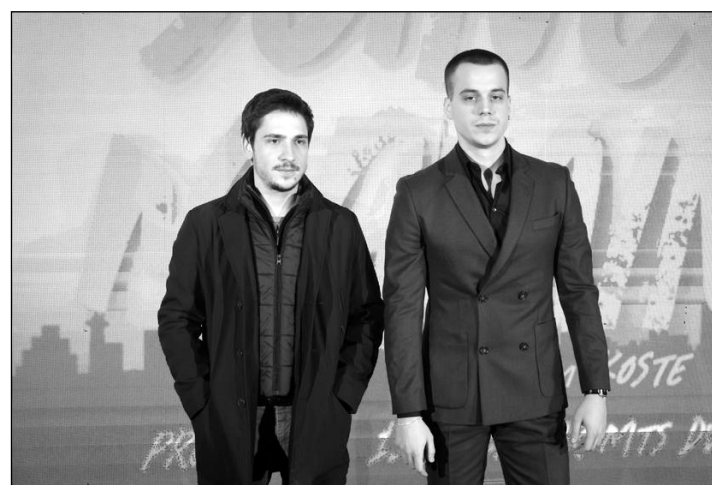
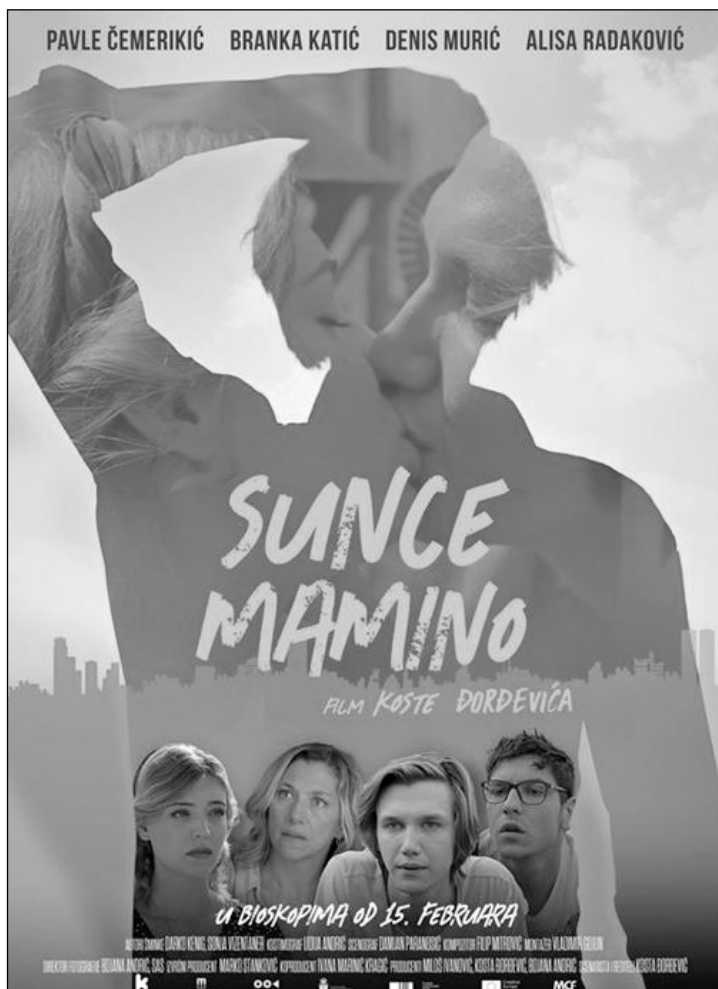
nešto zanimljivo dogadjalo?

"Vi ste baš rešili svuda da me pratite (opet smeh). Da imao sam važnu posetu, ali o tome ne bih mogao da vam sad otkrijem, neka nešto ostane i za sledeći put."

Vratimo se na "Sunce mamino". Film je snimljen 2021. godine, ali je premijera održana tek tri godine kasnije. Ti si u međuvremenu mnogo radio i postigao neverovatan uspeh i dobio mnogobrojne nagrade. Da li je ipak nešto ostalo isto?

"Ovo vam je dobro pitanje (opet iskren osmeh). Da isto je ostalo nešto najlepše u ovom poslu koji radim i volim. Druženje i rad sa Pavlom Čemerikićem i Pavlom Mensurom. To su talentovani mladi glumci, moje kolege i moji dobri prijatelji sa kojima se družim i glumim mnogo godina. To je najlepší deo ovog posla i nadam da se to neće promeniti. Tu je i podrška mojih roditelja, brata i sestre koji često doputuju iz Kosovske Mitrovice da bi bili uz mene."

Odjednom se oko našeg sagovornika stvorila grupa mladih obožavalaca znatizeljnih da se slikaju i razgovaraju sa svojim idolom Denisom Murićem. Uspeo je da nam se zahvali i pozdravi ponovo sve sponzore i organizatore tradicionalnog Srpskog filmskog festivala Čikago, kao i urednike

mi se dopada Čikago, ali ja sam se najviše obradovao mojim prijateljima iz Zvečana i Kosovske Mitrovice i drugima koji su me kasnije vodili da upoznam grad i znamenitosti te metropole. Posebno bih izdvojio i gostoprimstvo i druženje sa kolegom Stefanom Jevtovićem, kao i poznanstvo sa rediteljem Markom Grujićem sa kojim bih voleo da saradujem. Ostavio je pozitivan profesionalni utisak na mene."

Imao si priliku da posetiš i New York, da li se tamo

"Ogledala" koji već odavno piše o njemu i prati njegove uspehe.

Pozdravili smo ovog skromnog, lepo vaspitanog i talentovanog momka čiji sistem vrednosti koji nosi iz porodice i te kako ima značaj u njegovoj uspešnoj karijeri glumca, kao i odnosu i odgovornosti prema sebi i drugim ljudima, radu, disciplini i neospornom talentu. O Denisu Muriću, momku iz Zvečana, koji pomera granice glume će se još mnogo pisati. "Ogledalo" će ga i dalje "pratiti".

NAKON SRBIJE, REGIONA I EVROPE, FILM „JORGOVANI“, U APRILU U AMERICI

FILM "JORGOVANI" POGLEDALO VIŠE OD 50.000 GLEDALACA ZA 5 DANA

Film "Jorgovani" nastavlja redovnu bioskopsku distribuciju širom zemlje, regiona, Evrope i stiže u Ameriku

Bioskopske sale širom Srbije i regiona puni, brojna publika koja je sa velikim simpatijama dočekala film "Jorgovani", pa otuda fantastičan uspeh filma koji je za samo pet dana pogledalo više od 50.000 gledalaca.

Sa oduševljenjem publika nagradjuje ovu otkačenu i pomalo satiričnu priču o licu i naličju domaće kinematografije, na čelu sa najomiljenijim filmskim parom Slobodom Mićalović i Ivanom Bosiljčićem, koji se susreću na filmskom platnu posle petnest godina.

Reditelj Siniša Cvetić i scenarista David Jakovljević donose priču o Katarini (Sloboda Mićalović) i Igoru (Ivan Bosiljčić) koji se susreću jedne večeri na dodeli nagrada za najbolju domaću seriju godine. Pored njih, prisutni su i ostali članovi filmske ekipe, koji nas vode kroz zamršene odnose iz kojih nam postaje jasno da su njihovi životi veća melodrama od one koju su snimali.

U filmu, koji kao producent potpisuje Zoran Janković i Košutnjak film, ostale uloge su poverene proverenoj glumačkoj ekipi: Gordanu Kičiću, Mimi Karadžiću, Isidori Janković, Jovanu Jovanoviću, Jani Bjelici, Nebojši Dugaliću, Pavlu Čemerikiću, Nenadu Okanoviću, Vahidu Džankoviću i Petru Vasiljeviću.

"Snimili smo je iz prve", kaže Ivan Bosiljčić o filmu "Jorgovani" i čuvenoj sceni sa Slobodom Mićalović. Glumac za film "Jorgovani" ima reči hvale.

Posle premijere na FEST-u, film "Jorgovani" beleži sjajnu gledanost u bioskopima. Bosiljčić izmedju ostalog kaže "Ono što mi se najviše dopada, ovo će biti jedan veoma gledan bioskopski film".

"U mnogim filmovima su otvorene teme prevare, ali malo gde se ta tema zatvorila otvorenim pokajanjem. Na koji način se dolazi do toga, publika će morati da pogleda film. Iako deluje da film počinje pitko, vrlo gorko se završava. Mi znamo da je najbolji način da se neke teme iskažu kroz humor ismeh, a zapravo malo kada razmislimo, vidimo da smo plasirali jednu gorku pilulu istine. Ovo je samo jedna od

ORIGINALNI NASLOV: Jorgovani
POČETAK PRIKAZIVANJA: 2024.
DUŽINA TRAJANJA: 83 min
DRŽAVA/GODINA: SRB/CG/2024
ŽANR: Komedijska/Drama
REŽIJA: Siniša Cvetić

DISTRIBUCIJA: Art Vista doo
GLUMCI: Sloboda Mićalović, Ivan Bosiljčić, Gordan Kičić, Milutin Mima Karadžić, Isidora Janković, Jovan Jovanović, Pavle Čemerikić, Nebojša Dugalić...

tema koja se plasira u filmu, a to je tema poverenja, partnerskog poverenja. Ali postoji kumovsko poverenje, poverenje glumca

prema filmu, poverenje prema državi. Čitava paleta tema je otvorena", rekao je Ivan Bosiljčić. Možda i najupečatljivija

scena iz "Jorgovana" je kada Ivan Bosiljčić sa Slobodom Mićalović, koja igra glumicu Katarinu, peva pesmu "Kada zamirišu jorgovani".

"Mi smo tu scenu snimili iz prve i uopšte nismo vežbali. Mi smo mislili da će to da se naknadno snimi u studiju, tako da ono što vidite tamo je

najautentičniji mogući momenat. Šta je fora? Kompozitor, reditelj, producenti kada su videli koliko je to autentično, shvatili su da ne sme da kvare novim prepevavanjem", zaključio je Bosiljčić.

RASPRODATE SVE PREMIJERE U SRBIJI ZA FILM "JORGOVANI"

Zbog ogromnog interesovanja mnogobrojne publike, otvorene su i dodatne premijerne projekcije filma "Jorgovani" u Novom Sadu, Nišu, Kragujevcu i ostalim gradovima Srbije.

Autorska i glumačka ekipa filma "Jorgovani" je na svečanoj premijeri u Beogradu nagradjena desetominutnim aplauzom i ovacijama.

Film "Jorgovani", u produkciji Košutnjak filma, nastavlja redovnu bioskopsku distribuciju širom zemlje i regiona, a distribucija ovog velikog kinematografskog ostvarenja poverena je Art Visti.

FILM "JORGOVANI", STIŽE U EVROPSKE BIOSKOPE

Film "Jorgovani", premijerno će biti prikazan u Beču u četvrtak, 7. marta, u bioskopu Cinepleyy Millennium City, u nekoliko termina od 19 časova

Nakon svečane premijere u Beču, film nastavlja da se prikazuje na redovnom repertoaru bioskopa Cinepleyy Millennium City, Cinepleyy Donau Zentrum, Cinepleyy Wienerberg i Lugner City Kino, kao i na repertoaru odabranih Cinepleyy bioskopa širom Austrije.

"Jorgovani" će od 15. marta biti prikazivani i u preko sedamdeset gradova širom Nemačke, Švajcarske, Švedske, Belgije, Danske, Italije, Luksemburga, Norveške, Holandije kao i u Češkoj republici i na Malti.

Prikazivanje u bioskopima širom Australije planirano je za početak aprila.

**NAKON EVROPE I AUSTRALIJE
 FILM JORGOVANI U AMERICI:
 ČIKAGU, NJUJORKU, LOS ANDJELESU,
 MAJAMIJU, DALASU...**

**Za više informacija čitajte Ogdalato i
 pratite naš sajt www.serbianmirror.com
www.serbianfilmfest.com**

220 GODINA OD PRVOG SRPSKOG USTANKA

KAKO JE (ZAISTA) STVORENA MODERNA SRPSKA DRŽAVA

I da li je Karadjordje jedini naš državnik koji — da se probudi u današnjoj Srbiji — ne bi bio razočaran

Piše Veljko Miladinović

Na Sretenje 1804. godine, kada su se “srpske glavešine“, oni koji su preživeli “Seču knezova“, okupile da vide šta im je činiti, jer je otpor prema turskim janičarima koji su harali Beogradskim pašalukom; akcije protiv Turaka su uzele maha, bio je potreban zbor da se uspostavi neka organizacija, jer “kocka je bila bačena“. Taj srpski rubikon, danas se slavi kao početak oslobođenja od petovekovnog ropstva pod Turcima, kada su srpski junaci uzeli na sebe istorijski zadatak da oslobode srpski narod i vaskrsnu slavnu srednjovekovnu srpsku državu, o čemu smo detaljno informisani u narodnoj poeziji, pa dobrim delom i na časovima istorije.

To je naravno pojednostavljena slika. Kao što Šumadija koja se tada pobunila nije bila pet vekova pod Turcima, kao što Beogradski pašaluk nije bio baš pašul nego Smederevski sandžak (ali tako su ga odmilja zvali), tako ni ustanički junaci koji su se tog Sretenja 1804. godine okupili na zboru u Orašcu nisu imali osećaj dalekosežnosti tog istorijskog trenutka. što, naravno, ne umanjuje njihov istorijski značaj, čak naprotiv. Jedan od naših najvećih istoričara Vladimir Ćorović, o ustanku i zboru u Orašcu je pisao: “Reakcija je došla kao prirodni nagon samoodržanja, skoro sama od sebe.“

Danas bismo mogli da kažemo da je taj zbor imao karakter neke skupštine, mada, ako bi se išlo u najsitnija crevca, to se ne bi moglo baš previše čvrsto argumentovati. Okupilo se najverovatnije nešto više od 300 ljudi, Ćorović je pisao da se “ne može tvrditi ni da je to bio zbor cele Šumadije, a još manje celog Beogradskog Pašaluka“.

Ustanak je bio u planovima srpskih vodja, mada u tom trenutku još nije bilo iskristalisano ko su vodje, posebno pošto je izvršena Seča knezova u kojoj su stradali mnogi uticajni Srbi. Ali sam ovaj čin bio je manje-više improvizovan.

“Svi su osećali da se mora hitati. S toga nije bilo ni

mogućnosti vremenske, a ni drugih prilika, da se zbor saziva na duži rok i sa širim učešćem. Pozvano je samo ono i onoliko ljudi, koliko se za dva-tri dana moglo naći“, pisao je Ćorović.

Karadjordje se, dakle, prvo nećkao.

Nije u Orašac došao kao vodja, nije zapravo bilo jasnog plana. Zbor jeste sazvan na inicijativu uslovno rečeno “hajdučke frakcije“ još uvek nedefinisanog srpskog pokreta, naspram lokalnih knezova koji su doskoro bili deo

bila narodna argumentacija: “U hajduka niti ima kuće ni kućišta i sutra, kad Turci navale, on će u šumu, a mi ćemo ostati na mejdanu, da nas Turci robe i haraju.“

Sledeći kome je ponudjeno mesto budućeg “šefa države“, mada to nisu mogli da imaju ni u primislama, bio je knez Teodosije Marićević iz Orašca, svojevrsni domaćin zbora.

Njegova argumentacija za odbijanje: “Hajduku mogu knezovi kojekako izraditi oproštenje; ali, ko će knezovima pomoći, ako se vrate Turci?“, pitao je on.

isticao da njegov temperament nije za takav posao: “... ko ne poslušati ili podje na stranu, ja ću toga da ubijem; a koga uhvatim u najmanjoj izdaji, toga hoću da obesim i na strašne muke da udarim. Tada ćete vi na mene zamrziti i svaki na svoju stranu razgradjivati, pa onda ništa od nas neće biti.“

Narod, taj koji je okupljen bio u Orašcu, uveravao ga je da mu neće okrenuti ledja i da je baš takav čovek potreban Srbiji. I Karadjordje pristade.

Koliko su Srbi bili uvereni u uspeh ustanka govori i to

tičkih protivnika, pa sve do nedovršenosti nacije i države, koja je za period ustanka logična, ali za dvovekovne naslednike baš i nije. Sve to je rudimentarne faze imalo baš u ustaničkoj Srbiji od 1804. godine i u decenijama koje su usledile.

Ustanak ili revolucija

Za početak srpski ustanici nisu imali do kraja definisanu svest dokle se prostire srpska nacija i koje su to sve “srpske zemlje“ koje treba osloboditi. Srbi od preka, oni koji su živeli u Habzburškoj monarhiji, pod uticajem crkve iz Sremskih Karlovaca imali su nešto jasniju sliku. Kako je pisao istoričar Čedomir Popov, “ustalim Srbima, kao i stranim putnicima, diplomatama i špijunima, nije bilo jasno dokle dopiru srpske teritorije“.

“Samo u kritičnim trenucima borbe bili su saglasni da po svaku cenu treba braniti prostor od Save i Dunava na severu do Toplice, Kopaonika, Javora i Lima na jugu, te od Timoka na istoku do Drine na zapadu. U drugim prilikama govorili su o prenošenju ustaničkog pokreta na Crnu Goru, Bosnu, Hercegovinu i Staru Srbiju“, navodi Popov.

Zanimljivo je da ni konačna definicija Prvog srpskog ustanka nije iskristalisana, da li je to bila “obična“ buna, ustanak ili revolucija.

Vuk Karadžić, na primer, ustanke nikad nije nazvao revolucijom, ali ni ustancima, nego ih je zvao “bune“ ili “vojevanja“. S druge strane, Leopold Ranke je, iako mu je Vuk Karadžić bio osnovni izvor, 1829. u knjizi “Srpska revolucija“ dao drugačiji karakter srpskim borbama.

Prema Popovu, prvi koji je srpski ustanak nazvao revolucijom, bio je austrijski visoki obaveštajni oficir baron Gedeon Ernest Maretić, koji je, “na osnovu vlastitih izveštaja i obaveštenja drugih obaveštajaca i uhoda sa srpske granice, a na zahtev nadvojvode Jozefa, u svom obimnom elaboratu napisanom 1812, pokretu Srba od 1804. do 1812. pripisao revolucionarni karakter“.

“lokalnog establišmenta“. Hajdučka frakcija — dakle, ne nužno hajduci, već oni koji su generalno vičniji bili borbi — sa Stanojem Glavašem i Karadjordjem na čelu, inicirala je zbor kako bi se rešilo pitanje ko je vodja pokreta, odnosno — vožd. I onda su se redjali predlozi.

Medju prvima bio je

I našli su se na pola puta. Stanoje Glavaš je predložio čoveka koji nije bio “ni knez ni hajduk, nego trgovac, blizak narodu, ali već poznat kao junak i kao čovek odlučan“.

Karadjordje. Ali Karadjordje se takodje nećkao.

“Kao prvi razlog navodio

Koliko su Srbi bili uvereni u uspeh ustanka govori i to što su potencijalne vodje u glavi pre imale scenario za tursku osvetu nego za dan posle Turaka, ali verovatno i to govori o istorijskim tokovima i procesima koji se odvijaju po nekim svojim zakonitostima

ponudjen Stanoje Glavaš, hajdučki harambaša, poznat kao dobar borac koji je uz sebe imao iskusnu četu. Stanoje je to odbio. Argument je bio da narod neće “ovakav jedan pokret da poveri hajdučkom vodjstvu“. Kako piše Ćorović, ovo je

je to što su Srbi nenavikli vojevati, pa da mogu lako posle prvog napada da klonu, a posle prvog poraza da se predadu i njega ostave sama.“

Osim straha da će mu narod okrenuti ledja, Karadjordje je

što su potencijalne vodje u glavi pre imale scenario za tursku osvetu nego za dan posle Turaka, ali verovatno i to govori o istorijskim tokovima i procesima koji se odvijaju po nekim svojim zakonitostima. Tek, srpski narod je tog dana ušao u novu istorijsku fazu, u svoj 19. vek u koji je Evropa polako ulazila od Francuske revolucije, koja se odigrala samo 15 godina ranije, fazu izgradnje nacije i moderne države, i u toj prvoj fazi su se isrcitali gotovo svi narativi koji će pratiti srpsku politiku u narednih 2,2 veka. Nesnalaženje u međunarodnim tokovima; igranje na klackalici između Istoka i Zapada; nerazumevanje i velika očekivanja od političkog Zapada, koje uz razočaranje prati okretanje ka Rusiji koja nam okreće ledja kada je najvažnije; unutrašnje podele, političke podvale i uklanjanje poli-

Lični stav

ZENICA SE VRATIO KUĆI

Siniša Petrić zvani Zenica, stigao je iz španskog zatvora u Republiku Srpsku i odmah je sproveden u KPZ Foča. On je samo jedan od članova robijaške kolonije Srba u svetu

Piše: Marko Lopušina

Prema nezavničnim podacima samo u nemačkim zatvorima boravi oko 10.000 srpskih zatvorenika i osuđenika. Još najmanje toliko ih je po drugim evropskim zatvorima, ponajviše u Austriji, Italiji, Francuskoj. Nema podataka, ali je činjenica da su Srbi smešteni i u zatvorima širom tri Amerike i Australije.

Ovim neprizornim ljudima treba dodati i delinkvente srpskog porekla u begstvu. Srbija i Interpol rasopisali su poternice i tragaju za više od 360 Srba s aone strane zakona. I jedni, zatvorenici, i drugi, begunci čine robijašku koloniju u srpskoj dijaspori širom sveta.

Početak 2024. godine srpska javnost na Balkanu bila je uznemirena vestima da će jedan "monstruozi ubica da se vrati kući". To je Siniša Petrić zvani Zenica, ozloglašeni ubica nekadašnje bande razbojnika Marinka Magde i član Zemunskog klana. Nalazi se u španskom zatvoru od 2012. godine i podneo je zahtev da ostatak kazne od tri godine služi u BiH. Sud u Banjaluci je prihvatio ovaj predlog da Zenica opet stigne među Srbe.

Siniša Petrić zvani Zenica, stigao je u Republiku Srpsku 14. februara 2023. godine i odmah je sproveden u Kazneno - popravni zavod Foča, na izdržavanje 3 godine zatvora, ostataka od španske sudske kazne. Za tri godine, dakle na isteku 2027. ovaj kriminalac svetskog ranga biće slobodan čovek. Srbi se pitaju šta će biti Zenica kad izađe sa robije — čovek ili kriminalac. Član radničke klase ili član razbojničke bande.

Petrićeva prva ekipa razbojnika tamo nekih osamdesetih godina prošlog veka radila je za legionara i mafijaša Marinka Magdu iz Subotice. Petrić je bio stariji maloletnik u bandi koja je masakrirala 14 ljudi u Vojvodini i Madjarskoj. Njihov najužasniji zločin se zbio u januaru 1994. godine, kada je za samo jednu noć, u ovom gradu banda ubila Milana Petrića, Stanu Petrić i njihovog sina Daneta Petrića koji je tada imao samo 11 godina. Ubijeni su potom Vera i Josip Agatić. Sam Magda je na sudjenju priznao da je Siniša Petrić Zenica kao član njegove bande usmrtio te noći dete Daneta Petrića i ženu Veru Agatić.

Glavni motiv ovih zločina bila je pljačka deviza i nakita u vrednosti od najmanje 100 000 nemačkih maraka. Nakon što su Magda i njegove ubice pronašle novac u kući Milana Petrića u Subotici i krenule, Zenica se okrenuo i ubio dečaka koji ga je

molio da ne puca u njega. Kada ga je sudija pitao zašto je ubio dete, Siniša Petrić Zenica je odgovorio:

— Bio sam nešto nervozan te noći!

Siniša Petrić je rođen 1974. godine u Zenici. Kao učenik stalno je žmirkao očima, pa je dobio nadimak Žmira. Kasnije, kada se iz Bosne obreo u u Srbiji i Madjarskoj po mestu rođenja dobio je drugi nadimak — Zenica. U Magdinoj bandi delovao u saučesništvu sa Božidarom Miljanićem, zvani Boža, Goranom Frederikom Stavrićem, poznatijim kao Kljuki, Jovanom Sredanovićem, Aleksandrom šekarićem Sekirom, Ivanom šinkovićem, sa nadimkom Cigalj i Zoltanom Mačajem, zvanim Zoran, Mačak ili Pukovnik.

Vodja bande Marinko Magda je lično poznavao i Milana Petrića i Josipa Agatića. Imao je podatke da se u kući Petrića nalaze "gomile deviza, zlata, srebra i nakita". Josip Agatić, subotički biznismen, Hrvat po nacionalnosti, a Jugosloven po opredeljenju predosetio je opasnost od bande Marinka Magde. Agatić je septembra 1993. godine dao je izjavu Opštinskom javnom tužilaštvu u

Subotici o iznudi 70.000 maraka od strane mafije i lokalne policije. Tim povodom pokrenuta je istraga protiv radnika SUP-a Subotice, koji su skrivali ovu izjavu puna četiri meseca. Da je blagovremeno pokrenut krivični postupak protiv reketaša možda bi Vera i Josip

Agatić bili živi.

Josipa Agatića sam ubio, jer sam ga čuvao i štitio, a on me olajavao. Na njegovu ženu Vericu nikada ne bih digao ruku. Ubio ju je Zenica. Zbog toga smo se žestoko posvajali — posvedočio je madjarskim policajcima Marinko Magda.

U drugoj razbojničkoj akciji ove bande Siniša Petrić Zenica je gadjao Antala Horvata u srce, ali je promašio i isekao ga preko grudi. Dakle Siniša Petrić je kao član Magdine bande ubio muškarca, ženu i dete.

Zenici je sudjeno u subotičkom Okružnom sudu maja 1994. Osuđen je na smrt, ali mu je kazna, jer je bio stariji maloletnik, preinačena na 15 godina zatvora. Siniša Petrić je služio svoju kaznu u KPD Sremska Mitrovica. Tu mu je upravnik zatvora bio Trivun Ivković, koji ga se i danas seća:

Siniša Petrić je bio momčina, visok, sa velikom glavom i krupnim očima. Hladan i besan mlad čovek. Stalno je bio nezadovoljan, iskakao je u ponašanju i nametao se dugim zatvornicima. Želeo je da stalno bude u centru pažnje i da se u

zatvorskom krugu samo o njemu priča. Mi smo se trudili da odsluženje kazne članovima Mandine grupe, pa i Zenici, bude što normalnije.

Pored Siniše Petrića u mitrovačkom zatvoru su iz Magdine bande robijali još i student prava Aleksandar Šekarić, zvani Sekira, gardista Zoltan Mačaj, zvanim Zoran, Mačak ili Pukovnik. Njih dvojica su bili jako zadovoljni uslovima boravka u KPD Sremska Mitrovica. To je sam Šekarić i rekao upravniku Trivi:

Upravniče, ovde je mnogo slobode za nas osuđenike!

Njihovo iskustvo iz pritvora u Subotici je bilo jako loše. Pritvor je bio teskoban, memljiv i mračan. U zatvoru u Sremskoj Mitrovici osuđenici su imali prostrane i svetle sobe, gledali su tv program, koristili biblioteku, neki, poput Šekarića, spremali istine na fakultetima, izlazili su u šetnju, primali su posete, odlazili na lečenje, radili i primali platu.

— Siniša Petrić je bio čudak. Nekada bi iskali svoj bes na zatvorenike ili stražare, a nekad bi danima ćutao. Inače, nije mnogo govorio. Meni su savest i mudrost govorili da budem sa njim oprezan. Pusti konja na brdo, a on će preći preko pet brda da nadje

sebi pajtaša i nevolje. Tako se događalo sa Petrićem. Zamolio sam zato Aleksandra Šekarića, koji je bio mlad intelektualac da pazi na Sinišu Petrića zvanog Zenica. Šekarić je uspevao samo ponekad da ga ukroti, da ga spreči da napada osuđenike i stražare. A kada Šekarić u tome nije uspevao ja sam Petrića kažnjavao za njegove presteupe — priznaje Trivun Ivković.

Treći član Magdine bande u zatvoru gardista Zoltan Mačaj je svojim korektnim ponašanjem, a pre svega učešćem na ratišu pre svog hapšenja, stekao poverenje uprave i upravnika KPD Sremska Mitrovica. Triva ga je puštao da subotom i nedeljom ode kući i poseti porodicu. To je druge osuđenike ljutilo, pa su se bunili i širili priče da će Mačaj da pobegne iz zatvora. To se, međutim, nije desilo.

Sudbina je, međutim, htela da su i Siniša Petrić i Aleksandar Šekarić pobjegli iz zatvora. Prvo je to uspeo Šekariću, koji je kao čovek od poverenje upravnika Trive postao zatvorski bibliotekar, pa je na "časnu reč vratiću se" odlazio iz Sremske Mitrovice na VMA u Beograd da leči noge i zglobove. Kada je četvrti put krenuo za Beograd ovaj vešti student prava i član Magdine bande nije dao reč upravniku da će se vratiti i klišno je iz Srbije u Bosnu.

Iz Bosne je Aleksandar Šekarić telefonom zvao upravnika Trivu da mu se izvini što nije ispoštovao "časnu reč, koju Vam nisam dao". Upravnik Ivković mu je preko telefona odgovorio:

Šekariću vratićeš se ti u Sremsku Mitrovicu i u moj zatvor kad ti ne bude potaman u životu!

Tako je i bilo. Šekarić je ne zadugo uhapšen i vraćen u zatvor.

Siniša Petrić Zenica nije pobjegao iz KPD Sremska Mitrovica i od upravnika Trivuna Ivković već je pobjegao iz zatvora Dubrava u Istoku kod Peći. Naime, Zenica je po odluci Ministarstva pravde Srbije sa grupom zatvorenika iz Srema prebačen na Kosmet 1999. godine. Tu je prema rečima upravnika Trive ovaj Magdin ubica "pušten na slobodu" posle samo pet godina robije.

Srpsko tužilaštvo je sumnjalo da je Zenica u vreme NATO bombardovanja likvidirao više od 90 albanskih osuđenika u zatvoru Dubrava. I da je zato "pušten na slobodu".

Zvanično, međutim, javnosti je saopšteno da je Siniša Petrić Zenica 1999. godine "pobjegao iz zatvora". Naredne godine je Ministarstvo pravde Srbije preko MUP-a Srbije i Interpola raspisalo poternicu za Zenicom.

Te ratne 1999. i poratne

2000. godine Petrić postaje član druge kriminalne grupe koja je postala poznata kao Zemunski klan. U tom klanu bio je u bandi Luke Bojovića, koja je delovala na prostoru bivše Jugoslavije i centralne Evrope. Opet sumnjalo se da je Zenica bio lokvidator u ovoj bandi i da je, kako se pisalo po nov-

zatvor. Pobegao je i iz KPD Sremska Mitrovica.

O njemu se ništa nije znalo sve do 2012. godine, kada je uhapšen u Španiji sa Lukom Bojovićem, gde je osuđen opet na 15 godina robije. Kazna mu je zbog dobrog vladanja u Španiji smanjena, pa je Zenica

inama, ubio nekolicinu članova Škaljarskog klana iz Crne Gore.

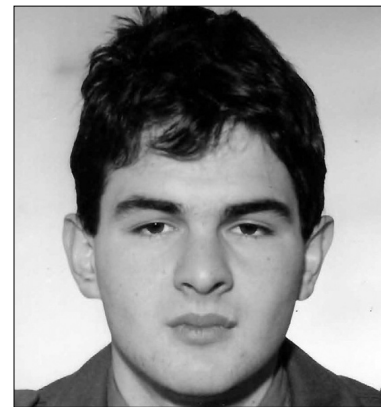
Petrić je uhapšen u Frankfurtu 2003. godine, izručen Srbiji po raspisanoj poternici, koja ga je opet smestila u KPD Sremska Mitrovica.

U to vreme Trivun Ivković više nije bio upravnik zatvora. Zenica je tada u mitrovačkom zatvoru izgleda imao privilegovani položaj, čim je puštan da subotu i nedelju provodi na slobodi sa svojom porodicom. Godine 2007. Petrić se nije vratio u

zatražio da ostatak kazne od tri godine odsluži u BiH. Madridski sud i Banjalučki sud su prihvatili ovaj predlog i sada srpska javnost broji dane kada će ubicu Siniša Petrić Zenica da dodje kući.

Ubica, mafijaš i kriminalac svetuskog ranga Siniša Petrić zvani Zenica, stigao je u Republiku Srpsku 14. februara 2023. godine i odmah je sproveden u Kazneno - popravni zavod Foča, na izdržavanje 3 godine zatvora, ostatka od španske sudske kazne.

ДВАДЕСЕТЧЕТВОРОГОДИШЊИ ПОМЕН

НЕНАД ЦВЕТКОВИЋ 1969. - 1999.

МИЛИ МОЈ СИНЕ,

НИ ВРЕМЕ НИ ГОДИНЕ НИСУ УБЛАЖИЛИ БОЛ ЗА ТОБОМ. ТИ СИ БИО МОЈА ПРВА РАДОСТ, МОЈА СРЕЋА И МОЈА УЗДАНИЦА. ТВОЈ МИЛИ ПОГЛЕД, ТВОЈУ ИСКРЕНУ ДУШУ ЖАЛИЋУ ДОК САМ ЖИВА.

ОСТАЛА ЈЕ РАНА НА СРЦУ И БОЛ У ДУШИ.

ДО ГРОБА НЕСРЕЋНА МАЈКА КОВИЉКА, ОЧУХ МИЋА, СЕСТРА ЈАСМИНА СА ПОРОДИЦОМ, ТЕТКА МИРЈАНА И БРАТ МИЋА И МНОГОБРОЈНА РОДБИНА У ВРЊАЧКОЈ БАЊИ, КУМОВИ У ФЛОРИДИ И КАНАДИ И МНОГОБРОЈНА ФАМИЛИЈА И ПРИЈАТЕЉИ.

НАСТАВАК СА СТРАНЕ 21

U različitim fazama naše istorije odnos prema Prvom srpskom ustanku imao je i ideološko-političku dimenziju. Jer revolucionarni karakter ustanaka u fokus može da stavi i prvenstveno borbu protiv feudalnog sistema, što mu daje "upotrebnu vrednost" i za ideološke pokrete koji nisu nacionalno ekskluzivni.

Posle Rankea srpske ustanke je kod nas kao revoluciju prvi definisao Svetozar Marković 1872. godine, kada je istakao tri komponente Srpske revolucije: socijalnu, nacionalnu i kulturnu. On je čak trajanje revolucije protegao do 1830. godine.

Za Stojana Novakovića se može reći da je "utemeljivač naučnog tumačenja Prvog ustanka" kroz delo "Vaskrs države srpske" (1904); on recimo nije video revolucionarni aspekt, nego je posmatrao ustanke kao "narodni otpor sve težem turskom zulumu", a glavna tekovima ustanaka je "početak obnove davno razorene srpske države". Istoričari različito tumače ustanak. Milorad Ekmečić, na primer, ustanak tretira kao revoluciju, koja se ispoljavala u tri oblika: socijalnom, nacionalnom i verskom. Prema Ekmečiću, dakle, "Srpska revolucija bila je agrarna

pobuna protiv islamskog tipa feudalizma".

Radoš Ljušić navodi da je Srpska revolucija "jedinstvena pojava", i da je počela 1804. a završila se 1835. godine.

"Drugi srpski ustanak je medjaš koji deli Srpsku revoluciju na dva perioda: ratni (1804—1815) i mirnodopski (1815—1835). Godine 1815. završeno je skoro dvanaestogodišnje ratovanje s Turskom, odnosno njegova destruktivna faza, posle čega se ušlo u diplomatsku borbu za sticanje autonomije, odnosno u njenu konstruktivnu fazu", piše Ljušić u knjizi o Karadjordju.

Šumadija kao srpski „melting pot,,"

Srbi su živeli rasejani po Balkanskom poluostrvu, kulturni centar bio je u Sremskim Karlovcima, ali u Šumadiji, u Beogradskom pašaluku, poklopile su se okolnosti koje će dovesti do toga da to bude centar političkog delovanja i stub buduće države. Šumadija je bila svojevrсна srpska Amerika, gde je dolazilo do melting pota doseljenika iz raznih krajeva Balkana, koji su dolazili u nekoliko migracionih struja.

Najstariji i najbrojniji bili

su doseljenici s Kosova i Metohije, a bio je značajan broj i onih iz dinarskih oblasti. Mnogima se nije ni znalo poreklo, jer prezimena nisu bila utvrđena u modernom sistemu. Djordje Petrović Karadjordje dobio je prezime po ocu, veruje se da su iz vasačevičkih krajeva došli u Šumadiju posle austrijsko-turskog rata 1739. godine. Uglavnom su se tu sklanjali — od Turaka, iako je i Šumadija bila pod Turcima veći deo 18. veka (u dva navrata su Beogradom ovladali Austrijanci što će takodje imati posredan uticaj na budjenje svesti o potrebi za političkim organizovanjem Srbije). Ali je Šumadija bila neka vrsta zaklona. Obrasla je bila u gustu bukovu i hrastovu šumu, teško pristupačna, sa malim brojem turskih stanovnika i to je bilo samo po varošima. Turski čitlučki režim nije bio skroz rasprostranjen i bilo je slobodnih seljaka, a uz to je i Austrija bila blizu.

Čorović je pisao kako je jedan austrijski vojni izveštač iz 1784. godine opisao stanje u Srbiji sa "nekoliko prostih ali jasnih poteza". Kuće su, veli on, podizane tako da se nije mislilo na duže trajanje i budućnost; građene su od najubogijeg materijala tek da čovek negde može skloniti glavu ili kad dodje do teških časova da je može

lako prežaliti i krenuti na akciju.

Austrijsko-beogradska zavera

Kada se krajem 18. veka Austrija spremala za novi obračun sa Turcima, ovi su znajući da su Srbi svojevrсни trojanski konj u njihovom mekom truhlu, preventivno počeli da razoružavaju Srbe. Narodu je prećeno da slučajno "ne prelaze u Nemačku" (mislilo se na Austriju) i da im na pamet ne pada da se dignu protiv Turaka. Mnogi su ipak rešili da predju "preko", kod Austrijanaca, a među njima je bio i Karadjordje. Poveo je celu porodicu. Bilo je to 1787. godine.

Legenda kaže da je na tom putu ubio očuha, koji je želeo da se vrata kući i zapretio da će ih u suprotnom odati Turcima.

Austrijanci su pre ulaska u rat sa Turskom organizovali zaveru da na prepad osvoje Beograd, kako bi dobili početnu stratešku prednost, a prema izvorima taj je prepad trebalo da se organizuje "sa nekim Srbima iz Beograda", koji su bili austrijski ljudi od poverenja. Sa druge strane bilo je i oko 200 srpskih dobrovoljaca pod vodjstvom Radiča Petrovića, vojskovođe koji će biti važan i za kasniju Karadjordjevu

vojničku karijeru. Tek, tu se Karadjordje javio kao dobrovoljac i tad počinje njegovo "bojevanje".

Akcija je propala, jer je "magla onemogućila pravilno manevrisanje ladja i čamaca, koji su lutali po Dunavu i nisu mogli da se saberu na ugovorenim mestima".

Medjutim, Austrijanci su bili zadovoljni srpskim dobrovoljcima, pa su formirani "frajkori", specijalne jedinice. Karadjordje je tu dobio čin kaplara, a pričalo se da je pri jednoj izvidnici spasao svog kapetana Radiča Petrovića, koji je bio nagazio na jednu tursku zasedu, i da je ubio tom prilikom četiri Turčina.

Posle tog rata Srbi su se mahom osećali kao da ih je Austrija izneverila pa su se povlačili iz njene vojske. Karadjordje se vratio u Srbiju, pa se opet malo bacio u hajduke. Ubrzo se promenila klima, pa nije bilo potrebe za hajducima. Za vezira je došao Hadži-Mustafa Šinikoglu koji je važio za srpskog prijatelja i koga je Čorović opisivao kao poslovnog i koristoljubivog čoveka. Organizovana je srpska narodna vojska već 1793. godine, proterao je janičare. Sledeće godine se organizuje i knežinska samouprava među Srbima, što je bio korak da se iskristališe i buduća "politička elita".

nastaviće se

PRINCEZA KATARINA I LAJFLAJN ČIKAGO NASTAVLJAJU DA POMAŽU ŠKOLI U MRAMORKU

Humanitarna organizacija Lajflajn Čikago i Fondacija Nj.K.V. Princeze Katarine nastavljaju da pružaju preko potrebnu pomoć Osnovnoj školi "Sava Maksimović" u selu Mramorak u opštini Kovin. Velikodušna donacija gospodje Nade Stivens, u znak sećanja na njenog pokojnog supruga, gospodina Dejvida Stivensa, omogućila je podršku muzičkim talentima dece u ovoj školi.

U protekloj školskoj godini, orkestar OŠ "Sava Maksimović" osvojio je prvo mesto na 23. godišnjem republičkom takmičenju orkestara osnovnih škola i osnovnih muzičkih škola Srbije, sa maksimalnih 100 poena, ponosno ponevši titulu laureata. Članovi ovog školskog orkestra su veoma srećni i zahvalni na ovoj donaciji, vide je kao nagradu za dugogodišnju posvećenost i naporan rad i kao motivaciju da nastave da se usavršavaju u muzičkom obrazovanju.

Ovom donacijom za školu su kupljeni sledeći potpuno novi instrumenti i predmeti: 6 daira, 5 kalimba, 3 bubnja, 5 pari palica za bubnjeve, 5 zvečki, 8 marakasa, 8 girosa, 2 glokenšpila sa stalcima, 6 usnih harmonika, jedna slika, jedan poster, razni kancelarijski materijal i pribor, 20 društvenih igara i 228 knjiga za školsku biblioteku (81 na srpskom i

147 na engleskom).

Takodje, u znak sećanja na svog pokojnog supruga i kao znak poštovanja prema njemu, gospodja Nada Stivens poklonila je školi violinu koja je pripadala Dejvidu Stivensu.

Ova najnovija donacija je nastavak podrške OŠ "Sava Maksimović", jer su Lajflajn Čikago i Fondacija Nj.K.V. Princeze Katarine u novembru 2023. godine potpuno renovirali i opremili dve učionice u ovoj školi. To je od ogromnog

značaja za obezbeđivanje deci kvalitetnih iskustava i mogućnosti za učenje i unapređivanje razvoja njihovih muzičkih, umetničkih i kompjuterskih veština, a što je urađeno zahvaljujući još jednoj velikodušnoj pomoći gospodje Stivens.

"Veoma sam zahvalna g-dji Nadi Stivens, koja je ovom donacijom pružila deci priliku da prošire svoja znanja, razviju nova interesovanja i ostvare svoje snove. Zahvaljujući Lajflajnu Čikago i mojoj Fondaciji u Beogradu,

deca iz ove škole znaju da uvek mislimo na njih. Nastavićemo da pomažemo našim školama, jer naša deca zaslužuju svaku moguću podršku da ostvare svoj puni potencijal", rekla je Nj.K.V. Princeza Katarina.

G-dja Ljiljana Krničanin, direktorka OŠ "Sava Maksimović" u selu Mramorak, izrazila je iskrenu zahvalnost Nj.K.V. Princezi Katarini, gospodji Nadi Stivens i Lajflajnu Čikago u ime kolektiva škole i djaka na velikoj pomoći.

DUŠAN BABAC NOVI PREDSEDAVAJUĆI SAVETODAVNIH TELA KRUNE

Njegovo Kraljevsko Visočanstvo Prestolonaslednik Aleksandar, kao Starešina Kraljevskog doma Karadjordjevića i Predsednik Savetodavnih tela Krune, na osnovu Statuta Savetodavnih tela Krune, poslovnika i saslušanog mišljenja članova Krunskog veća i Krunskog saveta, imenovao je mr Dušana Babca, člana Krunskog veća za Predsedavajućeg Savetodavnih tela Krune, počevši od 1. marta 2024. godine.

"Kako Dušana poznajem dugi niz godina kao dragog i iskrenog prijatelja i znajući njegove brojne doprinose Kraljevskoj porodici Srbije, siguran sam da će sa

istom posvećenošću, izvanredno, nastaviti svoj rad i na novoj funkciji predsedavajućeg Savetodavnih tela Krune. Upućujem mu srdačne čestitke i želim mnogo uspeha u našem zajedničkom radu i ubuduće", rekao je Nj.K.V. Prestolonaslednik Aleksandar.

G-din Babac je veoma počastvovan imenovanjem i zahvalan na ukazanom poverenju i istakao je da će Savetodavna tela Krune, naravno, nastaviti svoj rad pružajući svake potrebnu podršku Nj.K.V. Prestolonasledniku Aleksandru i Kraljevskoj porodici Srbije.

DJORDJE BALAŠEVIĆ TRI GODINE OD SMRTI

NEKO TO OD GORE VIDI SVE

Ni ovog Sretenja, Djordje nije dobio posthumni orden zasluga za narod, ulicu, trg, spomenik, osnovnu školu sa svojim imenom. Nešto u našem odnosu prema boljoj prošlosti, Balaševiću i Vojvodini mora da se promeni

Piše Zlatko Crnogorac

Postoji mentalni kalendar u nama koji nas nepogrešivo podseća gde smo se zatekli kada su se desile tragedije od ubistva Djindjića, preko 11. septembra, do smrti bližnjih. Facebook i Google kalendar će nas ionako podsetiti na rođendane i sve druge lepe stvari koje lako zaboravljamo. Tako tačno znam gde sam se — u Zrenjaninu — zadesio 19. februara pre tri godine, kada je radio u kolima javio da je preminuo Djordje Balašević.

Ali ovo nije tekst o njemu, već o tome šta je bilo posle. O nama, društvu i državi, jer naš nemar najčešće nije ideološki, već endemski, a legat ogroman i kapitalan da bi bio bagatelisan.

Tokom globalne pandemije, stradale su desetine, hiljade, milioni ljudi, a svaka smrt bila je pojedinačna porodična drama i lični gubitak. Ipak čini se da je nacionalna diskografija, kao žanr muzičke umetnosti katastrofalno postradala, sagledavajući nepregledni in memoriam sačinjen od imena: Minja Subota, Djordje Marjanović, Dragoljub Djuričić, Neša Stefanović Japanac, Miša Aleksić, Aleksandar Banjac, Raša Djelmaš, Zafir Hadžimanov, Tozovac, Marinko Rokvić, Merima Njgomir, Novica Negovanović, Aca Stepić, Vojkan Borisavljević, Zoran Simjanović. I Djordje Balašević.

Korona je donela i jednu dobru stvar. Ljudi su postali svesni da je život jedan i da nema reprizu. Muzička industrija je potom eksplodirala kroz svetske i regionalne turneje što najvećih, što lokalnih zvezda današnjice i bivše Jugoslavije. Od Brusa Springstina i Tejlora Svift, do Dina Merlina i Aleksandre Prijović, dešava se opšti sold-out fenomen nama odranije poznat samo na koncertima Djordja Balaševića. Jednako kao i tzv. filmi, filmski podžanr muzičkih biografija. Od Elvisa, Vitni Hjuston i Ejmi Vajnhaus, do Tome i Džeja, auditorijum želi da gleda melodramu i sluša saundtrek, sve ono što su u životu propustili. A za ovih hiljadu dana, kao da niko ne nedostaje kao on. Balašević na čiji smo koncert u Sava centru bezbroj puta otišli i nikada nam nije bilo dovoljno.

Ni ovog Sretenja, Djordje nije dobio posthumni orden zasluga za narod, ulicu, trg, spomenik, osnovnu školu sa svojim imenom. Postoji jedna kamekna klupa na železničkoj stanici u Puli, park u Podgorici i mural u Novom Sadu. Nije dođuše ni Aleksandar Tišma u vojvodjanskoj prestonici, za svoju stogodišnjicu rođenja prošao izdašnije, i on je dobio mural, ali zar mural ne skoro svaki pokojni fudbalski navijač? Nije to nešto što bi se ziheraški moglo ili moralo faktur-

vizijski šou RTS-a iz 2004. "Dok je nama nas" kakav je mogao jedino da upriliči Aleksandar Tijanić. Nažalost, ništa u digitalnom — 4K formatu iz recentnih godina turneje "Srebra decembra", od Arene u Zagrebu, preko Osijek, do Spensa u Novom Sadu.

Radio-televizija Srbije, TV Novi Sad, Jugoslovenska kinoteka, nisu digitalno remasterizovali serije "Vojnici" — Stjepana Zaninovića iz 1981. i "Pop čira i pop Spira" — Soje Jovanović iz

prošlo vreme, ali stoji opaska Djordja Matica da bi bilo zanimljivo kada bi upravo Zvonko Bogdan kao kaver album snimio Balaševićev "best of". Štaviše, najveća medvedja usluga koja se čini zaostavštini jeste onemogućavanje reinterpretacije od tzv. principala: od Zvezda Granda do A strane HRT-a, od školske priredbe u Gimnaziji "Svetozar Marković" u Novom Sadu u koju je Balašević išao do rendom svadbi gde bendovi zadiru od poručivanja "Devojke sa

se da je napravila hit godine za Borisa Režaka "Ulica gospodska" u aranžmanu Dragana Ivanovića u ključu svog oca. Najveća je strepnja od igranog filma budućeg reditelja i producenta Alekse Balaševića.

Muzičari iz benda su živi i naštimovani: profesor Dujin na klaviru nastupa u različitim džez varijacijama, uglavnom na Greentown jazz festu u Somboru, Ivan Zoranović svira gitaru sa Nikolom Vranjkovićem ili Neletom Karajlićem, Bane Marković bas kod Zdravka Čolića, Pera Radmilović bubnjeve u Big bendu RTS-a, a Gabor Bunford saksofon i klarinet sa Jelenom Tomašević, Vladom Georgievim, u bendu Rogati i Novosadskom big bendu.

Od ideje zavičajnog muzeja ali u Limanskom parku se odustalo. Iako zapravo Novi Sad u svojoj postjugoslovenskoj hibernaciji traži svoj Grejslend kakav je Vela Luka stekla sa manifestacijom "Trag u beskraju" posvećenom Oliveru Dragojeviću. Šteta jer počivši Studio M — radio Novog Sada kao muzički panetenon vrišti za novim životom i muzeološkom sadržajnom preimenom.

Na Novom groblju na Rumenačkom putu u Novom Sadu, nema putokaza za Balaševićev grob, ali ko se potruditi, pronaći će ga. Neko je sebi unapred uredio mesto u njegovoj neposrednoj blizini. Na istoimenom groblju nalaze se i grobnice narodnih heroja Jovana Veselinova, Stevana Doronjskog, Marka Perčina Kamenjara i Jovana Beljanskog Lale, a tu je negde neposredno nakon Djordja sahranjena i Dara Čalenić. Od starih Novosadjana i Vojvodjana preostali u životu su još samo Mira Banjac, Laslo Vogel i Zvonko Bogdan. Jasna Djuričić je jedina čije ime dovoljno danas i znači i zrači izvan AP-a.

Nešto u našem odnosu prema boljoj prošlosti, Balaševiću i Vojvodini mora da se promeni. Sledeće godine biće sedam decenija od prvog hita jugoslovenske muzike "Čamac na Tisi" — Darka Kraljića. A sve najbolje i autohtono u tom klavirsko-gitarskom, pa t a m b u r a š k o - v i o l i n s k o m pop-panonskom hibridu do noći kada je Tisa nadošla jeste — Balašević.

isati isključivo ovim vlastima. Ruku na srce, Miloš Vučević kao bivši gradonačelnik se iskreno potrudio da ispraćaj na keju i Dunavu u Novom Sadu protekne dostojanstveno i spektakularno kakav renome najznamenitijeg Novosadjanina, i našeg savremenika zaslužuje. Na sahranu da se moglo, došlo bi više sveta no što je na Titovu.

U međuvremenu porodični menadžment, pre svih udovica Olivera koji je preuzela skrbništvo nad Balaševićevim autorskim nasledjem, nije se najbolje snašao u javnoj komunikaciji. Red koji je morao da se uvede zbog stotina video-klipova fanova, neopravdano joj je spočitan kao sebičan postupak. Mada je tako nestao i snimak "Računajte na nas" gde su Balašević, Zdravko Čolić, Kolibri, Meri Cetinić i Sedmorica mladih. Na drugoj strani film "Kao rani mraz" iz 2010. koji nije imao pravu bioskopsku distribuciju niti TV emitovanje, stoji već 15 godina u sefu ili bunkeru. Jedini dostupni koncertni sadržaji su onaj u Areni u Puli iz 2001. (emitovan na HRT-u u noći njegove smrti), SNP u Novom Sadu 2005. i tele-

1982, u kojima je Djordje Balašević nosio glavnu ulogu na vrhuncu onovremene medijske slave. Najveća šteta je onlajn neprijemčivost filma Zorana Amara "Celovečernji The Kid" iz 1984, koji predstavlja muzičku ekranizaciju istoimenog verovatno najboljeg Balaševićevog albuma. Ovo ostvarenje je svojevrsna američka sačinjena od različitih omnibus priča, u kojima glume Ratko Tankosić, Tanja Bošković, Milan Srdoč, Milan Gutović, Bule Gončić i dvadesetogodišnja Doris Dragović kao Crni labud.

Kao svojevrsna antropologija jedne iščezle Vojvodine šinobusa je i video-klip pesme "Svirajte mi 'Jesen stiže, dunjo moja'". Neposredno nakon smrti, zagrebački Index hr je organizovao onlajn anketu odabira najomiljenije od mogućih 100 Balaševićevih pesama. Sa preko 7.000 glasova pobedila je upravo ona, kao podsećanje na propuštenu priliku moguće koncertne kolaboracije između Balaševića i Zvonka Bogdana ili Olivera Dragojevića koji su zapravo pevali upravo njegovu narudžbinu "Jesen stiže, dunjo moja".

To je sad već davno

čardaš nogama" ili "Male garave".

Djordje Balašević je danas sveprisutan u meri tzv. rotacije na radio-stanicama NAXI, Hit FM i Radio S. Nema ga na nacionalnim frekvencijama televizija, ali ni na TikToku. Spotify numerički pokazuje da Balašević sa 188.000 subskrajbera zaostaje za Dinom Merlinom s 426.000 i Aleksandrom Prijović sa 498.000, pa čak i za Oliverom Dragojevićem sa 267.000. Download na stream platformama je organski i promovise se svim paralelnim kanalima komunikacije gde Balaševića nema.

Veoma je važno i lepo što je Balbelo izdao zbirku kompletne Balaševićeve poezije "Dodir svile" jer je on bio najtiražniji pesnik i esejista na srpskohrvatskom jeziku, ali tamo gde sutradan ne bude više Sajma knjiga, gde ćemo kupovati njegova stara izdanja? Ivan Ivačković je priredio njegovu romansiranu biografiju "Panonski admiral", ali dok god to ne bude faktografski dokumentarni sadržaj na način kako se na Zapadu pišu monografije slavni ličnosti, nije to to. Beba Balašević je hrabro zakoračila u muzičke vode i čini

STRANCI KOJI SU ZADUŽILI SRBIJU (9)

Prijava kampanja

Dok su srpski zatvorenici u nelegalnom pritvoru štrajkovali glađu, u hrvatskoj javnosti je protiv njih pokrenuta žestoka kampanja. Najpre je objavljen pamflet Finale navodnog studenta Đorđa Nastića iz Sarajeva za koga se kasnije ispostavilo da je austrougarski agent. Tu se tvrdilo "da Srbi pripremaju revoluciju i da im je cilj da slovenske narode u Austrougarskoj pripoje Srbiji". Potom je grupa hrvatskih političara i ideologa posejala tezu da je suživot Srba i Hrvata nemoguć jer ih dele nepremostive civilizacijske razlike. Isidor Kršnjavi, profesor Zagrebačkog univerziteta otišao je toliko daleko da je pisao: "Duboki uzroci nesporazuma između Srba i Hrvata isti su oni koji prouzrokuju raskol Istoka i Zapada, isti koji rascjepišu Rimsko carstvo i kršćansku crkvu". Ali, kampanja nije urodila očekivanim plodom.

Doterao cara do duvara

Zahvaljujući Tomašu Masariku, budućem prvom predsedniku Čehoslovačke, austrijski car je morao da pomiluje Srbe u Zagrebu

Teške kriminalce za "svedoke"

Tomaš Masarik je bio zgranut čudovišnim zahtevom tužioca u Zagrebu za smrtnu kaznu optuženim Srbima, iako ni za podizanje optužnice nije bilo ni dokaza ni valjanih svedoka. Većina su bili članovi nacionalističke hrvatske Stranke prava, a ostali "svedoci" su se pro našli među teškim kriminalcima.

Car Frawa Josif

Bila je nedelja, 18. aprila 1909, kada je u Beograd doputovao iz Zagreba profesor Praškog univerziteta Tomaš Garig Masarik, budući prvi predsednik Čehoslovačke republike. Uglednog filozofa i novinara, koji je u Srbiju došao kao poslanik austrijske skupštine, dočekale su na železničkoj stanici kolege sa Beogradskog univerziteta. Sutradan su ga primili Ljubomir Jovanović, predsednik Narodne skupštine i Milovan Milovanović, ministar inostranih dela. Visoki gost je upravo stigao sa sudskog procesa koji se u Zagrebu vodio protiv Srba optuženih za navodnu veleizdaju Habzburške monarhije, gde su se čule i opasne optužbe na račun Kraljevine Srbije.

Teško je odlučiti da li su to bile jedna opereta, komedija, inkvizicija ili tragikomedija, opisao je Masarik namešteno suđenje grupi od 53 Srba iz Hrvatske, poznatom kao Veleizdajnički proces.

Montiranje procesa

Sve je počelo još u martu 1906, kada je većinu u Hrvatskom saboru dobila

hrvatsko-srpska koalicija, začetnica jugoslovenstva sa načelom da su Srbi i Hrvati jedan narod. Bečki dvor je vrlo brzo shvatio da je upravo dobio ljutog protivnika koji bi mogao da mu oduzme Hrvatsku, ali je pravi razlog za proces koji se potom montirao ležao u nečem drugom: Monarhija se, naime, uveliko pripremala za pripajanje Bosne i Hercegovine koje je kršilo međunarodno pravo, pa joj je bilo potrebno opravdanje za taj čin. Hrvatski sabor je raspušten, a austrijska vlada je, uz podršku cara Franje Josifa, naložila hrvatskom banu Pavlu Rahu da prikupi podatke o Srbima protiv kojih će se pokrenuti sramni postupak. Rahu, poznatom srbohrscu, nije bilo teško da ispuni zadatak. Plan je bio da se Srbi i Hrvati koji su se zalagali za južnoslovensku državu, proglase plaćenici Srbije, optuže za razbijanje Habzburške monarhije i stvaranje navodne Velike Srbije. Prvooptuženi Srbi bili su Adam i Valerijan Pribičević, braća istaknutog srpskog političara iz Hrvatske Svetozara Pribičevića. Za sve uhapšene državni tužilac je zatražio kaznu vešanjem, a sam Rahu je izjavio da nije moguće pobiti sve Srbe u Hrvatskoj, jer ih ima 700.000, inače bi on to najradije učinio.

Opšta antisrpska kampanja je, na

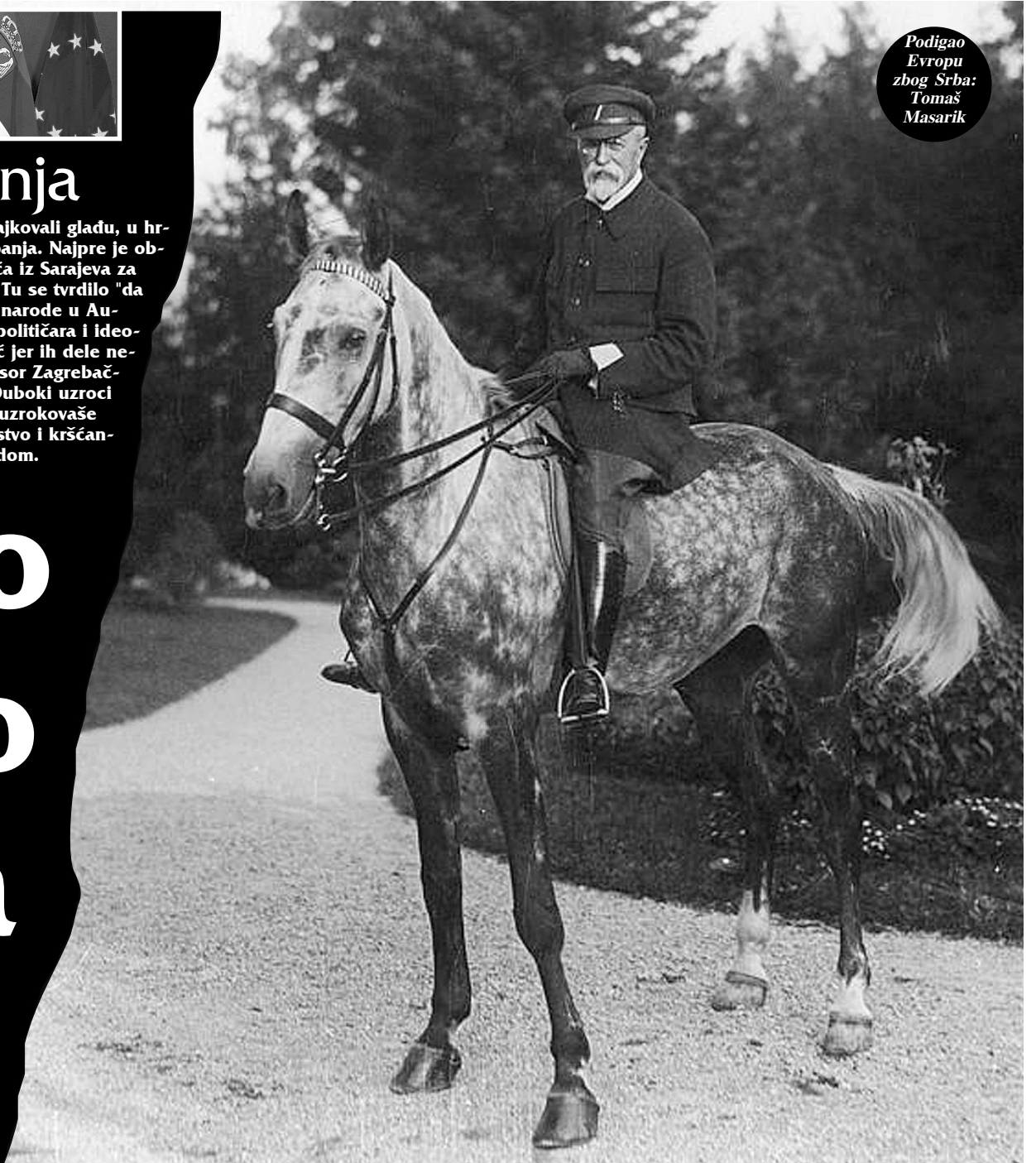
iznenađenje svojih tvoraca, umesto odobravanja izazvala lavinu osude intelektualne Evrope. Pokrenuo ju je upravo Tomaš Masarik. Veleizdajnički proces u Zagrebu je počeo 1909. pred svega nekoliko novinara i javnih ličnosti. Među njih je uspeo da se ugura i znameniti Čeh.

Masarik je upotrebio svoj naučni autoritet, ali i položaj poslanika u Austrougarskom parlamentu da bi podigao na noge političke i javne krugove, i to ne samo u Habzburškoj monarhiji. Sa skupštinske govornice obratio se celoj Evropi: optužio je marionetske vlasti u Hrvatskoj i izneo celu pozadinu ovog slučaja.

Upozorenje celoj Evropi

U završnoj reči je rekao: "Ja se nadam da neće biti nijednog poslanika, nijedne stranke u ovoj kući koji će glasati makar indirektno za ovu političku i kulturnu sramotu, za ovaj takozvani Veleizdajnički proces." Njegove reči podržalo je 68 poslanika. Zbog sve glasnijih protesta evropske javnosti Sudsko veće u Zagrebu je optuženima izreklo vremenske kazne, a ne smrtnu, kao što je bilo planirano, ali ni ovakva presuda nije ostala. Car Franja Josif bio je prinuđen da zbog "velike galame u svetu" sve optužene pomiluje.

Podigao Evropu zbog Srba: Tomaš Masarik

ZNAČAJ ENZIMA ZA NAŠE ZDRAVLJE

Naučnici su polovinom prošlog veka (tačnije tridesetih godina prošlog veka identifikovano je oko 80) došli do otkrića, da su enzimi nosioci života svih živih bića, koji su elementi naše ishrane (ako nisu uništeni kuvanjem).

Dakle, reč je o specifičnim materijama tj. supstancama koji, pored toga što su nosioci života, pokreću vegetativni život u biljkama, životinjama i svim ljudskim ćelijama, jer bez enzimanema rasta i razmnožavanja, niti deoba ćelija. U pojedinim organima kod čoveka oni su precizni upravljači hemijskim procesa. Do danas ih je otkriveno preko pet hiljada.

Kod nas, u ljudskom organizmu, postoje dve grupacije enzima. Oni koji nastaju u žlezdama organa za varenje i regulišu proces varenja — to su takozvani fermentitj. endogeni enzimi. Dok oni drugi, pravi enzimi, su egzogeni (o kojima ćemo ovde prvenstveno govoriti). Oni su zaslužni za ćelijski metabolizam, pored mnogih drugih blagodati, stoga, zasigurno uvidjamo ogroman značaj enzima za naše zdravlje. Neuporedivo su značajniji od vitamina, za koje bismo mogli reći da im je funkcija pomoćnih materija koje su u službi enzimima.

Mlad čovekov organizam je najbogatiji enzimima, dok sa starošću se zastupljenost enzima umanjuje i tim povodom se smanjuje čovekova životna energija. Stoga, sve što smo stariji nama je potrebna hrana bogata enzimima, da bi na taj način izbegli poteškoće, umori pad energije.

Najbogatiji enzim ima suklice iz integralne presne pšenice, presno mleko, žumance, klice iz semena, mlado povrće, a posebno sokovi od povrća. Ipak, maksimalnu količinu enzima dobićete korišćenje morganski gajenih namirnica.

Sirova hrana je ta koja je pravo blago skladišta enzima. Dakle, konzumacija voća i povrća je svima dostupna, nije skupa naspram toga kolike blagodati daje našem životu.

Ono povlači za sobom korist kao što su npr. sprečavanje kvarenja (ili usporavanje kvarenja) zuba, bolesti krvnih sudova, i mnogih drugih, koji su vezani za zglobove i kosti.

Zbog nepravilne ishrane i zbog neunošenja dovoljno hranljivih materija (poput fosfora, gvoždja, kalijuma, sumpora itd.) na taj način se razvija plodno tle za nastanak

raznih bolesti, jer mnogi enzimi spajaju te pojedinačne molekule elemenata u tragovima, bez kojih ne mogu funkcionisati.

Kad nema dovoljno enzima, telo ne može da iskoristi hranljive sastojke koji su mu potrebni. Posledica toga je da se povećava apetit, što na dalje prouzrokuje povećanje telesne težine i skladištenje masti u telu. Iako se enzimi često povezuju sa varenjem, to nije jedina njihova funkcija.

Enzimi su složeni proteini koji olakšavaju aktivnosti u organizmu. Oni su odgovorni za iskorišćenje vitamina i minerala, regulisanje hormona, i zdravlje imunog sistema. Enzimi, takodje, igraju važnu ulogu u detoksikaciji, pa čak i u osnovnim aktivnostima u organizmu kao što je disanje, govor, itd.

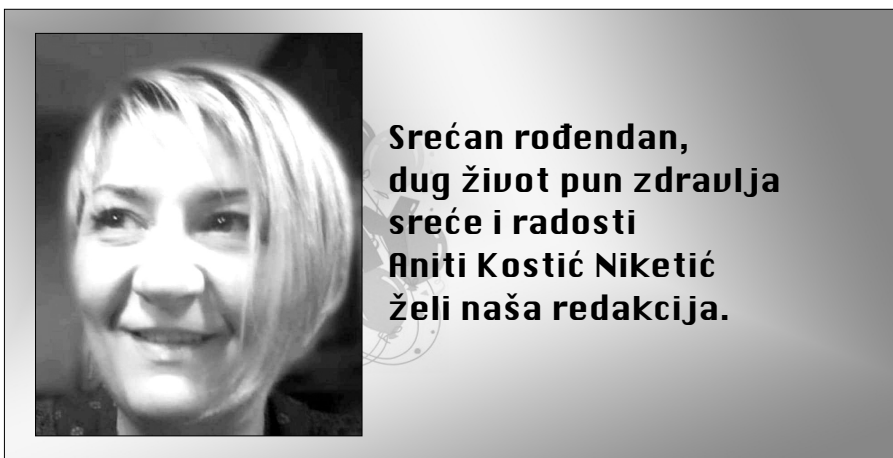
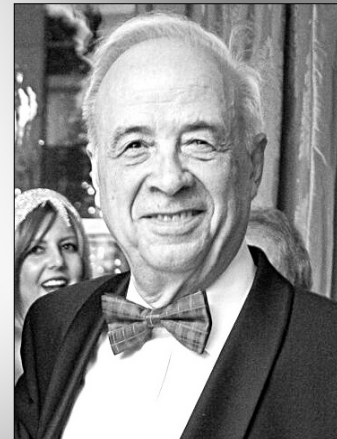
Isto tako, zbog manjka enzima česti su problem sa išijasem, poremećaj i sa kičkom, kukom, zglobovima, kosti popuštaju pa postaju krti i često se lome. Dolazi i do poremećaja krvi, telesni organi postaju opterećeni zbog nezdravih i otpadnih materija u hrani. Neki od enzima deluju tako da neutrališu otrovne i kancerogene materije, kao što su razni zagadjivači (npr. duhanski dim), menjajući ih u manje toksične koje potom organizam može eliminisati.

Što duže konzumirate hranu skromnu ili bez enzima, to će više trebati vašem organizmu da se oporavi od tog manjka, međutim, vremenom je oporavak ipak moguć. Kada telo očistimo od otrovnih materija, ostajemo zdravi, oslobadjamo se virusa i ne razbolevamo se, pa nam se zdrava ishrana višestruko isplati, jer se i sa psihičkog aspekta oslobadjamo anksioznosti od bolesti, ostajemo vitalniji i agilniji.

M.V

**Dragom Predragu
Popoviću - Popu
Srećan rođendan,
puno zdravlja, sreće i
radosti od srca su poželeli
Mika i Slavica sa
redakcijom .**

**Srećan rođendan,
dug život pun zdravlja
sreće i radosti
Aniti Kostić Niketić
želi naša redakcija.**

SLOBODANKA JE TU ZA VAŠE TAKSE

TEL: 312.622.4246
slobodankabubic@aol.com

Za Ogledalo specijalno skandinavke radi Jovan Novaković

	VRSTA KNJIŽEVNOG DELA	ŠPANSKI GOLMAN ARIZA-BALAGA	ANTIKVAR	GRADIĆ U ISTRI	PLJAČKA, GRUBA KRAĐA	"RAZRED"	GLAVNI GRAD GRUZIJE													
IZVOZ (STR.)																				
VRSTA ŠTAMPARSKIH SLOVA						"BELGIJA"														
NAPRAVITI PAR																				
PRŽENI ŠEĆER																				
IMAGINARNA JEDINICA		JEZERO U FINSKOJ FILM F. FELINIJA																		
RONALD KRAČE				SAT SPORTIST SA SLIKE																
UČINITI KOGA SAMIM								"KIKINDA"	STARIJA PEVAČICA, NOVAKOVIĆ	LIČNA ZAMENICA	"METAR"	SEDELJKA MLADIH NA SELU	ISPOSNIŠTVO (GRČ.)							
ITALIJANSKI VAJAR, MARINI																				
"AMERICIJUM"			SVETILJKA NADZORNIK, PREGLEDAČ									"RADNIČKI SAVET" ŽENE IZ LARISTANA								
NIKOLA KRAČE					DIRKA	"AMPER" KREMA PROTIV BORA		VAPAJ ŽALOSTI BORAC U KARATEU												
	ŽENA POŠTAR "FIZIČKI"										AŽDAJE ST. ATLETIČARKA, MERLIN									
MESTO U UKRAJINI KOD ODESE									OKIDAČ PUŠKE KONJI U EP. PESMI											
SASTAVNI VEZNIK		ISPITATI, PROVERITI SPORNO PITANJE										"AUSTRIJA" BIVŠI CAR								
OBRNUTI SE, NAČINITI ROTACIJU																				VRSTA REČNE RIBE (MN.)
	POCEPATI POMOĆNIK GOLFERA										"TEHNIČKI NOKAUT" HR. ODBOLKAŠ, IVAN									
ODNOS BOJA NA SLICI (MN.)									AMERIČKI DIPLOMATA, DIN TRČANJE											
IME PEVAČA RAMACOTIJA					RAZMAK, Odstojanje "LOZNICA"															
AMERIČKA GLUMICA, HANA								STRIC ODMILA 30. SLOVO AZBUKE												
INICIJALI GLUMICE MIHIĆ			UGAO																	ŽENSKO DETE (MN.)

**SAVA RAKOČEVIĆ
AFORIZMI**

Kad se nešto želi
Kažu daće Bog
Iako sa sumnjom u Boga
Očekuju željeno.

Bog otac
Ima najviše dece
Mnoga deca
Ne znaju za Oca.

Kaže narodna
Duh se vije
Al života nije
Šta znači život
Ako je bez duha.

Što je večno
Ne zna za starost.

Ne postoji vatra
Koja svojim plamenom
Može više obuhvatiti
Od duha svetoga.

Sve što je proteklo
Vraća se svom izvoru.

Što smo nekad ostavili
Zatečeno neće biti
Nije više svet
Našeg pamćenja.

Talasi gonjeni vetrom
Nisu isti
Ni vetar na kraju dana
Ničega nema da je isto

VICEVI - VICEVI - VICEVI - VICEVI - VICEVI - VICEVI - VICEVI - VICEVI - VICEVI

Razgovaraju dve komšinice:
— Je li, čime se bave ono dvoje što su se doselili u tvoju zgradu?

— Bore se noktima i zubima za život!
— Iju, zar im tako loše ide?
— Ma ne, ona je manikirka, a on zubar!

— Kakva je razlika između spoljne trgovine i našeg Fudbalskog saveza?

— Prvima najbolje ide uvoz, a drugima izvoz!

Bračni par stiže pred pozorište. On gundja:

— Kažem ti, draga, grdno grešiš što si insistirala da obučem ovo odelo. Nemaš pojma koliko bi bilo bolje da sam obukao ono drugo!

— Nemoj da se ponašaš kao dete, — odgovara ona, — ovo odelo ti stoji izvrsno!

— Da, ali u onom su ostale karte za predstavu!

Vašar u okolini Pirota. Na poljani, između ostalih zanimacija, vrti se ringišpil, a sa njega ne silazi jedan stariji meštаниn

koji se popeo još ujutro, čim je ringišpil proradio.

Kad je, najzad, kasno uveče sišao sa ringišpila, kaže mu komšija:

— Aman-zaman, ceo dan se vrtiš tu, sa decom?!

— Ne bih ja, ali moram... Vlasnik ringišpila mi je dužan sto evra, a nema da vrati...

Shear Elegance

Vam nudi

Pored lepih prolećnih boja za kosu, Hear Extension, Keratin, šminku za svadbe i druge svečane prilike, moderne frizure, vax, obrve, trepavice i sve što je potrebno da zablistate i lepo izgledate ovog proleća sada i velika

NOVOST

773.271.9602

Micro-Needling, nova inovacija u medicine za tretiranje bora na licu u Shear Elegance neka vam profesionalni estetičar osveži lice uz samo nekoliko bezbolnih tretmana Eclipse MicroPen za lice vrat i telo. Pozovite Shear Elegance i zakažite termin.

Sve na jednom mestu

SHEAR ELEGANCE

U srcu Lincoln Square

4719 N. Lincoln Ave. - Chicago IL 60625

Radno vreme: Pon-sub 10am -7pm – Nedeljom 10 am -4pm

NEVEROVATNA PONUDA

NAJMODERNIJI
NJUJSMAGAZIN IZ
SRBIJE

Nedeljnik

GODIŠNJA NA DIGITALNO
PRETPLATA IZDANJE,
52 BROJA

umesto ~~310\$~~
samo 75\$*

Svake srede novi broj u vašem inboxu.
Pronađite na adresi www.nstore.rs

Za Nedeljnik pišu najcenjeniji kolumnisti i najvažniji opinion makeri u Srbiji.

Šta se zaista događa u Srbiji, kako razmišlja nova srpska elita**, kako svet izgleda iz srpske perspektive

Proverite zašto je Nedeljnik srpski magazin koji izgleda svetski.

UZ NEDELJNIK DOBIJATE I NJUJORK TAJMS NA SRPSKOM JEZIKU***

Citaj više, znaj više

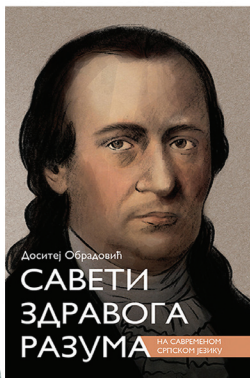
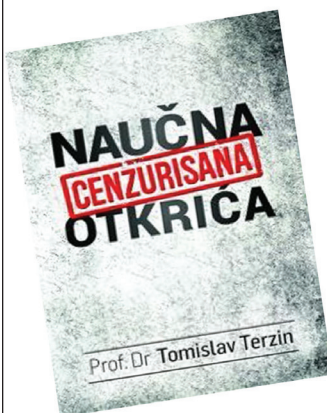
*u dinarskoj protivvrednosti
**Nedeljnik čita 71 odsto obrazovanih, agencija Ipsos

***Nedeljnik je licencirani izdavač The New York Times International Report, prvog mesečnika NYT

Knjigana poklon

DRAGI ČITAOCI,
MI SMO LJUBITELJI DOBRIH KNJIGA IZ RAZNIH OBLASTI ŽIVOTA: NAUKE, PSIHLOGIJE, RELIGIJE, ZDRAVLJA...I ŽELIMO DA TO PODELIMO I SA VAMA, NAŠIM SUNARODNICIMA U ČIKAGU I DRUGIM DELOVIMA SAD. KNJIGE SU BESPLATNE, ALI JAKO VREDNE I ZATO AKO VAM SE KNJIGA DOPADA PROSLLEDITE DALJE VAŠIM PRIJATELJIMA! PRIJATNO ČITANJE!

NARUČITE VAŠE BESPLATNO IZDANJE KNJIGE NA NAŠEM JEZIKU NA STRANICI

WWW.KNJIGANAPOKLON.COM

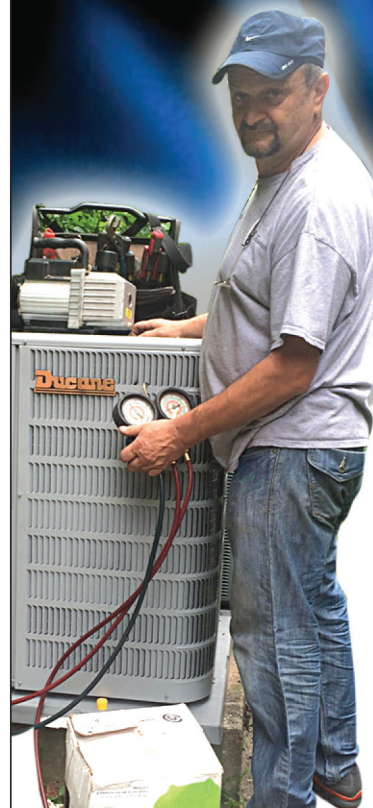
TESLA AIR

HEATING & COOLING APPLIANCES

24 HOUR SERVICE

SRBO KONSTATINOVIC

Commercial & Residential

Cell: 708.307.2816
Tel: 708.802.4160
srbolis@yahoo.com

Za udobnost, toplotu i svežinu u vašim domovima i poslovnim prostorima

TESLA AIR

Build your own Home with one of our vacant lots!

Lyons, IL

8339 44th St, Lyons, IL This is a 30x128 lot that you can build your new construction home. Owner is Licensed Broker 708-692-7283

Lyons, IL

8326 45th Place, Lyons, IL lot is 50x172 great property in a great 708-692-7283

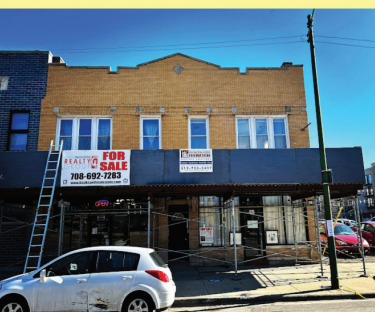
Countryside, IL

10755 67th St, Countryside, IL This is a Great Lot 100x199 Reach out 708-692-7283

Commerical Properties On Market Seller Financing Available Must Qualify. Reach Ivica for more Information!

3757 N. Cicero Ave, Chicago, IL Office Building with so much Potential Has 25 individual offices and a basement. Parking is limited. Seller Finacing 7% on 30 year fixed mortgage. Call Ivica 708-692-7283

525-527 N. Ashland Ave, Chicago, IL 4 unit building great investment opportunity. Bank Owned and seller offer financing option with 7% mtg. Call Ivica 708-692-7283

THE TIME TO ACT IS NOW. GET YOUR HOME OR PROPERTY READY FOR SALE WITH A PROVEN LEADER IN THE INDUSTRY. IVICA LAZICH WILL PROVIDE YOU WITH THE BEST SERVICE POSSIBLE TO GET YOU RESULTS WANT TO SEE. SELLERS MARKET!

708-692-7283

licensed in Illinois

**Ivica Lazich, NRBA Designated Managing Broker
Capital Investment Realty Group Inc
6345 Joliet Rd 2A
Countryside, IL 60525
lazich2@yahoo.com**

WWW.DOBARBROKER.COM